Číslo jednací: 9A 161/2012 - 38-52

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Česká televize,** se sídlem Praha 4, Kavčí Hory, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26.6.2012 sp. zn./Ident.: 2012/138/DRD/ČTV, č.j. DRD/2350/2012

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná uložila žalobci pokutu ve výši 250 000,- Kč pro porušení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), neboť odvysíláním pořadu Události, respektive reportáže s názvem Zabijačka veřejně pod pokutou dne 17. ledna 2012 od 19:00 hodin na programu ČT1 se dopustil porušení povinnosti zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti, a to konkrétně tím, že vyznění celé reportáže uvádělo diváky v omyl tím, že informovalo o tom, že novelou veterinárního zákona vynucenou nařízením Evropské unie jsou od 1.1.2012 zakázány tradiční veřejné zabijačky. Tím došlo k uvedení fakticky chybné informace, neboť již před novelou veterinárního zákona bylo možno porážet prasata pouze pro domácí účely anebo na jatkách, nikoliv na tradiční veřejné zabijačce, o které mluví reportáž.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná předně konstatovala, že žalobce je provozovatelem televizního vysílání programu ČT1, ČT2, ČT24 a ČT4 na základě zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů. Na svém 3. zasedání dne 31.1.2012 žalovaná rozhodla zahájit se žalobcem správní řízení pro možné porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání, kterého se mohl dopustit odvysíláním pořadu Události,

resp. reportáže s názvem Zabijačka veřejně pod pokutou dne 17.1.2012 v 19:00 hodin na programu ČT1. Předmětná reportáž se věnuje zákonu č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“), který byl s účinností od 1.1.2012 novelizován. Reportáž je však vybudována na nosné informaci, podle které nové znění veterinárního zákona znamená konec české tradice spočívající ve veřejných zabijačkách („*...Tradiční česká zabijačka je v ohrožení. Pokutu až 300 tisíc korun může dostat ten, kdo uspořádá vepřové hody mimo svoji domácnost a pozve třeba sousedy. Podle nového veterinárního zákona může prase zabít jeho chovatel doma a maso tam taky musí spotřebovat.*"). K samotnému zákazu veřejných zabijaček obecně se vyjadřují zejména odpůrci takovéto úpravy, nicméně je poskytnut prostor pro vyjádření i opozitní straně v podobě ředitele Krajské veterinární správy Pardubice, který nepřímo vysvětluje, že je tomu z důvodu nutnosti kontroly takto vznikajících potravin. Z tohoto hlediska je tedy reportáž jeví jako v pořádku. Problematická je však samotná volba tématu, neboť ze srovnání znění veterinárního zákona s účinností od 1.1.2012 a do 31.12.2011 je patrné, že tzv. veřejné zabijačky byly tímto zákonem zakázány již před rokem 2012.

Žalovaná následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí citovala ustanovení § 21 odst. 1 a § 21 odst. 12 veterinárního zákona ve znění účinném do 31.12.2011 a ve znění účinném od 1.1.2012 a poté uvedla, že ačkoliv byla předmětná úprava novelou s účinností od 1.1.2012 mírně pozměněna, netýkalo se to zákazu veřejných zabijaček. Takovýto stav platil již před zmíněnou novelizací. Není tedy pravdou, jak vyznívá ze zpracování předmětné reportáže, že by tomu tak bylo až s nástupem nového znění veterinárního zákona („*...Podle nového veterinárního zákona může prase zabít jeho chovatel doma a maso tam taky musí spotřebovat*“). A neplatí ani ta informace, která vyplývá zejména z výpovědí, které v reportáži zazněly, že se jedná o nové a omezující pravidlo, o kterém aktuálně rozhodla Evropská unie („*...a pokud to bude tak, jak se dneska rozhodlo v Evropské unii, tak se s tím asi budeme muset rozloučit a naše děti už o tom asi nebudou vědět za chvíli vůbec nic."; „...Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa pochopení*."). Zároveň pak nelze souhlasit ani se zobecněním problematiky, podle kterého současná úprava znamená konec vepřových hodů („*...Pokutu až 300 tisíc korun může dostat ten, kdo uspořádá vepřové hody mimo svoji domácnost a pozve třeba sousedy*."). Ze znění veterinárního zákona totiž vyplývá pouze to, že je zakázáno veřejné zabíjení (poražení) prasete a jeho následné zpracování. Pokud k tomuto dojde ve specializovaném a schváleném zařízení (na jatkách), mohou být takto vzniklé zabíjačkové produkty veřejnosti na tzv. vepřových hodech bez problému nabízeny.

Zpracování reportáže, která se zaměří pouze na jednotlivý problematický bod, který předloží s jednostranným pohledem jako holý fakt, aniž by došlo k ověření pravdivosti poskytnutých informací (tvůrci reportáže si měli ověřit, nakolik novým a aktuálním je zákaz tzv. veřejných zabijaček, jak je to s vepřovými hody a nakolik daná úprava plyne z evropské legislativy), není dle žalované v souladu s povinností vyplývající z ustanovení § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Diváci mohli být na základě tohoto uvedeni v omyl, neboť jim dané téma bylo předloženo jako aktuální zánik určité tradice. Samotný fakt již po delší dobu platícího zákazu veřejných zabijaček přitom charakter stálé tradice popírá a vyvrací. Stejně tak je pro diváka matoucí a zavádějící propojování daného zákazu s Evropskou unií, která je tak stavěna do role nadřazeného subjektu, jehož rozhodnutí učiněné jakoby z ničeho nic a pro nic za nic, proti kterému se nelze bránit, ohrožuje tradiční zvyky v České republice. Reportáž tak ve svém celkovém vyznění působí na určité národní cítění diváků. Na základě konkrétního příkladu (veřejné zabijačky) vyvolává pocit, že zákonodárce (zejména pak ten evropský)

náhle a nesmyslně ohrožuje a ukončuje tradice, které byly do současné doby běžnou záležitostí. Takto vyvolaný dojem však neodpovídá skutečné situaci.

Po zahájení správního řízení podal žalobce písemné vyjádření k věci samé, v němž uvedl, že důvodem pro volbu tohoto tématu bylo období masopustu, který je často doprovázen právě konáním zabijaček a vepřových hodů. Předmětná reportáž měla za cíl jednoznačně upozornit na zákaz tradičných českých zabijaček, které právní úprava obsažená ve veterinárním zákoně neumožňuje, což bylo nosným tématem reportáže. Dle názoru žalobce nelze opomenout, že obsah informací uvedených v reportáži zcela odpovídal platné právní úpravě. Pořádání tradičných českých zabijaček je v rozporu s veterinárním zákonem v platném znění. V tomto ohledu žalobce rozhodně nepřinesl divákům - chovatelům či spotřebitelům žádné nepravdivé informace, které by byly v rozporu s aktuálně platnou legislativou. Žalobce zároveň zdůraznil, že při hodnocení zákonného požadavku dle § 31 odst. 3 zákona o vysílání je nevyhnutelné zohlednit stupeň společenské nebezpečnosti, který mohl byt v důsledku odvysílání předmětné reportáže dosažen. V tomto případě se podle něj jeví jako nesprávná pouze formulace ohledně údajně „nového" veterinárního zákona v návaznosti na rozhodnutí Evropské unie. Skutková tvrzení o zákazu tradiční české zabijačky a o možnosti domácí porážky prasat pro vlastní spotřebu mají oporu v platném znění veterinárního zákona, a divák tak nemohl být uveden v omyl o jeho zákonných možnostech. Pořad Události je, na rozdíl od pořadů tématicky zaměřených, určen pro informování nejširší veřejnosti a s ohledem na rozsah jednotlivých příspěvků a zájem veřejnosti musí přistupovat (k danému tématu s) určitým zjednodušením. Nelze tedy trvat na naprosté přesnosti skutkových tvrzení a klást na novináře (redaktory) nesplnitelné nároky. Významné proto musí být to, aby celkové vyznění určité informace odpovídalo pravdě. Byla-li nosnou informací informace o zákazu veřejných zabijaček, pak se jednoznačně jednalo o informaci pravdivou. Reportáž právem upozorňuje na protizákonné konání tradiční české zabíjačky, mimo domácnost chovatele, za kterou je možné dostat pokutu až 300.000,- Kč. Anonce také nabízí upřesnění, že tímto se míní případ, kdy chovatel porazí prase doma, výrobky si doma zpracuje a ty pak distribuuje mezi sousedy. V souladu s platným zákonem je také další informace, že chovatel může prase zabít doma a maso tam taky musí spotřebovat. Přestože se zde uvádí jak pojem „tradiční česká zabijačka", tak pojem „vepřové hody," z kontextu a významu uvedeného sdělení je zřejmé, že se pokaždé jedná o distribuci domácích výrobků chovatele mimo jeho domácnost. Vzhledem k tomu, že možnost distribuce domácích výrobků za úplatu také není vyloučena, je v této souvislosti naprosto relevantní informace o možnosti uložení sankce až do výše 300.000,- Kč.

Pokud žalovaná vytýká žalobci vyznění uvedeného sdělení („*Byla to i společenská událost, nejenom to, že si připravili vlastně jídlo na celou zimu. A pokud to bude tak, jak se dneska rozhodlo v Evropské unii, tak se s tím asi budeme muset rozloučit a naše děti už o tom asi nebudou vědět za chvíli vůbec nic*.“) s tím, že není pravdou, že se jedná o nové a omezující pravidlo, o kterém aktuálně rozhodla Evropská unie, pak žalobce namítá, že uvedené tvrzení vyplývá zejména z výpovědi zemědělce p. Řehounka, který k danému tématu vyjadřuje svůj názor, tedy hodnotový soud. Samotný způsob komentování těchto skutečností ovšem nemůže mít za následek porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Podle žalobce nelze sankcionovat hodnotové soudy obsažené ve výpovědích osob vystupujících v reportáži. Úkolem veřejnoprávní televize je nejen poskytovat objektivní a vyvážené informace, ale rovněž iniciovat a udržovat veřejnou diskusi o nejrůznějších veřejných tématech, v níž se zprostředkovávají různé názory veřejnosti.

V rámci hodnocení celkového vyznění předmětné reportáže v kontextu ustanovení § 31 odst. 3 zákona o vysílání žalobce považuje za nutné zdůraznit, že dikce zákona klade kromě objektivity také důraz na vyváženost informací. Z pohledu vyváženosti v reportáži prezentovaných informací nelze opomenout, že byl poskytnut prostor pro vyjádření jak odpůrcům zákonné úpravy, tak i opozitní straně prostřednictvím ředitele Krajské veterinární správy.

Žalobce v rámci svého vyjádření k zahájenému řízení upozornil i na další svoji reportáž, ve které se problematikou českých zabijaček rovněž zabýval. Jedná se o reportáž s názvem „Propad domácích zabijaček“ odvysílanou v rámci pořadu Události dne 22.1.2012 od 19:00 hodin na programu ČT 1. Dle mínění žalobce je touto reportáží prokázáno, že k celé problematice přistupoval zcela v souladu se zákonem, neboť obě jeho reportáže divákovi předložily zcela pravdivé a jednoznačné informace, že porážet prase na veřejnosti je v rozporu se zákony.

S výše uvedenými námitkami se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala následovně:

K námitce žalobce, že reportáž byla odvysílána v souvislosti s nastalým obdobím masopustu a že jejím cílem bylo jednoznačně upozornit na zákaz tradičných českých zabijaček, žalovaná uvedla, že toto nikterak nepopírá. Reportáž však byla zpracována tak, že byla místo k masopustu řazena spíše k novelizaci veterinárního zákona a zákaz českých zabíjaček, chybně prezentovaných coby tradice, byl dáván do souvislosti s touto novelizací, s aktuálním vývojem a s rozhodováním Evropské unie. Nejednalo se tedy o prosté zpracování ve smyslu např. „Blíží se masopust, je však potřeba pamatovat na to, že veřejné zabijačky jsou zákonem zakázány.“ K argumentaci žalobce, že v reportáži nebyly uvedeny žádné informace, které by byly výslovně v rozporu s aktuálně platnou legislativou, žalovaná poznamenala, že zákaz zabijaček na veřejnosti je skutečně v zákoně upraven a reportáž o tomto neklamala. Reportáži je však vytýkáno její zpracování, které vyvolává pocit, že zákonodárce (zejména pak ten evropský) náhle a nesmyslně ohrožuje a ukončuje tradice, které byly do současné doby běžnou záležitostí. Takto vyvolaný dojem neodpovídá skutečné situaci. Divákovi jsou předkládány mylné informace v tom směru, že zákaz zabijaček je prezentován jako nové, aktuální a náhlé rozhodnutí („*...Podle nového veterinárního zákona může prase zabít jeho chovatel doma a maso tam taky musí spotřebovat*.“), které je ovlivněno Evropskou unií neznalou našich tradic *(„...a pokud to bude tak, jak se dneska rozhodlo v Evropské unii, tak se s tím asi budeme muset rozloučit a naše děti už o tom asi nebudou vědět za chvíli vůbec nic.; ...Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa pochopení*.“). Tvůrci reportáže tedy uchopili informaci o tom, že se novelizoval veterinární zákon, nicméně o skutečných změnách tímto vyvolaných nehovořili a naopak to zcela uměle spojili s blížícím se obdobím masopustu tak, aby veřejnosti předložili, že je ohroženo jejich veselí. Reportáž tak byla zcela věcně nesprávná.

Pokud žalobce ve svém vyjádření zmiňoval nutnost posouzení stupně společenské nebezpečnosti dané reportáže s tím, že divák byl v reportáži seznámen se skutečným zněním platné právní úpravy a nemohl být nikterak uveden v omyl, na čemž nemohla nic změnit ani nesprávná formulace ohledně údajně „nového" veterinárního zákona v návaznosti na rozhodnutí Evropské unie, žalovaná k tomu uvedla, že divák byl uveden v omyl ohledně vývoje právní úpravy dané problematiky a jejího původu. Byl plašen zcela neopodstatněnou zprávou, že momentálně již musí upustit od něčeho, k čemu byl po celou dobu oprávněn, co dělat mohl a co mu bylo nyní zakázáno. Za využití prvků působících na divákovy city

(Ladovy obrázky běžného lidového veselí, pojem „tradiční", apod.) a alarmujících výroků („G*urmáni bijí na poplach. Tradiční česká zabijačka je v ohrožení.; ...Podle nového veterinárního zákona...; ...Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa pochopení* apod.) byly divákovi předloženy informace o aktuálním dění a o krocích Evropské unie, které jsou zcela v rozporu se skutečností. Divák tak dostal zcela zkreslené a zkreslující podklady pro své rozhodování o názoru na věc. Divák je tímto manipulován, čímž je ohrožena právě ta hodnota, která je předmětným ustanovením zákona o vysílání chráněna. V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2010, č.j. 3 As 6/2010 - 71, který se zabýval otázkou dodržování zásad objektivity a vyváženosti a vyslovil závěr, podle kterého pojem objektivita v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž Nejvyšší správní soud považuje za rozhodné správnost (či přesnost), tzn. že zpráva odpovídá skutečnosti. Nejvyšší správní soud tak tento aspekt postavil hned na první místo, z čehož lze dle žalované nepřímo dovodit, že snaha o dosažení správnosti, která se projevuje ověřováním získaných informací a korigováním rozličných výpovědí na pravou míru, je jednou ze základních povinností provozovatele vysílání při zprostředkování informací.

Žalovaná nesouhlasí s obhajobou žalobce, že v daném případě došlo k pouhému zjednodušení, které však zcela odpovídalo pravdě. O zjednodušení by se jednalo tehdy, pokud by byla vytvořena reportáž ve smyslu např. „Blíží se masopust, je však potřeba pamatovat na to, že veřejné zabijačky jsou zákonem zakázány. Upravuje to veterinární zákon, který říká, že... Je tomu proto, že... Některé obce si však trvají na svém a veřejné zabijačky stále provozují, za což jim hrozí..." (vše podpořeno samozřejmě vyjádřením zainteresovaných stran). Za zjednodušení však nelze považovat situaci, kdy je do daného tématu vloženo něco navíc, co je ke všemu nepravdivé a neodpovídá skutečnosti. Již z logiky věci vyplývá, že je-li něco přidáno, nemůže jít o zjednodušení, ale naopak o rozšíření. Přibyla-li tedy informace, že se jedná o důsledek novelizace veterinárního zákona, že je to aktuální problém a že se jedná o důsledek záměrů Evropské unie, pak se nejedná o zjednodušení, ale o poskytování věcně nesprávných informací, o manipulaci s fakty a o rozpor se zásadami objektivního informování.

Dle mínění žalované nelze souhlasit ani se zobecněním problematiky, podle které současná úprava znamená konec vepřových hodů („*...Pokutu až 300 tisíc korun může dostat ten, kdo uspořádá vepřové hody mimo svoji domácnost a pozve třeba sousedy*."). Ze znění veterinárního zákona totiž vyplývá pouze toliko, že je zakázáno veřejné zabíjení (poražení) prasete a jeho následné zpracování. Pokud k tomu dojde ve specializovaném a schváleném zařízení (na jatkách), mohou být takto vzniklé zabíjačkové produkty veřejnosti na tzv. vepřových hodech bez problému nabízeny. Uvádí-li žalobce, že i přes použití pojmu „vepřové hody" je zřejmé, že jde pouze o distribuci domácích výrobků, nelze s tím jednoznačně souhlasit. Z celkového vyznění reportáže lze naopak vyvodit, že se jedná o veřejné záležitosti pořádané nejčastěji na veřejných prostranstvích jednotlivých obcí apod. Divák pomýlený a ovlivněný celkovým vyzněním reportáže bude jen obtížně rozlišovat, jaký význam tvůrci reportáže přičítají pojmu „vepřové hody" a pochopí jej v tom nejrozšířenějším, klasickém významu.

Žalovaná dále poukázala na to, že i dle samotného žalobce (užití pojmu „zejména" v rámci dané námitky) spojení dané problematiky s Evropskou unií v předmětné reportáži nevyplývá jen z výpovědi dotázaného zemědělce p. Řehounka. Naopak z úst samotného reportéra zaznívá, že veřejnou zabijačku ohrožuje Evropská unie („*...Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa*

pochopení...“). Nehledě k tomu, i kdyby se o negativním přístupu Evropské unie nepravdivě zmínil pouze citovaný zemědělec, bylo by v zájmu zachování zásady objektivity potřebné, aby tvůrci reportáže jakožto osoby mající veřejnosti zprostředkovat ty nejpodstatnější informace pro svobodnou tvorbu vlastních názorů a závěrů k tomuto vyjádření uvedli i skutečný stav věci. Nikdo tvůrce reportáže nenutí postupovat proti svobodě projevu s tím, aby slova zemědělce neuvedli, nicméně je nutné divákům nabídnout přesné a pravdivé informace, tedy v takovémto případě slova zemědělce doplnit s pomocí zdrojů pojednávajících o dané věci a nikoliv se automaticky přiklonit k jeho závěrům a ty pak divácké obci zprostředkovat jako holý fakt. Žalovaná podotkla, že právě v tom spočívá profesionální přístup provozovatelů vysílání při tvorbě zpravodajských a politicko-publicistických pořadů.

Žalovaná nikterak nepopírá, že úkolem veřejnoprávní televize je nejen poskytovat objektivní a vyvážené informace, ale rovněž iniciovat a udržovat veřejnou diskusi o nejrůznějších veřejných tématech, v níž se zprostředkovávají různé názory veřejnosti. Udržovat veřejnou diskusi a zprostředkovávat různé názory veřejnosti lze však i za dodržení zásad objektivity a vyváženosti, tedy za dodržení požadavků zákona. Nelze říci, že pokud je umožněno někomu vyjádřit jeho názor, znamená to automatické vysvobození z požadavku poskytnout divákům veškeré potřebné informace. Na tomto místě žalovaná poukázala na skutečnost, že zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, v § 2 odst. 2 písm. a) výslovně (vedle obecné úpravy rozhlasového a televizního vysílání dané zákonem č. 231/2001 Sb.) připomíná, že hlavními úkoly veřejné služby v oblasti televizního vysílání jsou zejména poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů. Ačkoliv má tedy veřejnoprávní provozovatel udržovat veřejnou diskuzi a informovat o názorech veřejnosti, musí stále pamatovat na přístup, který je v souladu se zásadami objektivity a vyváženosti, což po něm nepožaduje pouze zákon o vysílání, ale také speciální zákonná úprava.

K tvrzení žalobce, že z pohledu vyváženosti v reportáži prezentovaných informací nelze opomenout, že byl poskytnut prostor pro vyjádření jak odpůrcům zákonné úpravy, tak i opozitní straně prostřednictvím ředitele Krajské veterinární správy, žalovaná poznamenala, že v souvislosti s touto skutečností žalobci nic vytýkáno nebylo. Správní řízení bylo zahájeno a vedeno z důvodu vyznění reportáže, ve které bylo zcela v rozporu se skutečností informováno o tom, že se náhle a nově ničí dosud umožněné tradice, a to za přispění Evropské unie.

K upozornění žalobce, že na dané téma odvysílal dne 22.1.2012 od 19:00 hodin na programu ČT1 další reportáž s názvem Propad domácích zabijaček, lze dle žalované uvést pouze to, že se jedná o reportáž zpracovanou v souladu se zásadami objektivity a vyváženosti, a to na téma pokles domácích zabijaček. V této reportáži je informováno pouze o tom, že zájem o zabíjačky stále klesá a proč tomu tak je. Vyjadřují se zde zainteresované osoby a ve vztahu k tématu veřejných zabijaček je zcela prostě a informativně sděleno, že domácí porážka nepodléhá žádnému povolení, chovatel jen musí všechno maso spotřebovat doma, že veřejná nebo obecní zabijačka neexistuje, je v rozporu se zákonem a že pořadatel veřejných hodů musí maso nakoupit jako polotovar třeba na jatkách. Jedná se tedy o reportáž, která k tématu veřejných zabijaček (nutno však rovněž zdůraznit, že pouze ve své závěrečné části jako doplňku hlavního tématu) již přistupuje způsobem, který měl být zvolen rovněž v případě předmětné reportáže. Dodatečná reportáž, byť je již zcela v souladu se zákonem, nemůže zcela vyvinit žalobce z odvysílání reportáže předchozí. Nelze totiž jednoznačně předpokládat, že všechny osoby, které viděly reportáž původní a byly jí uvedeny v omyl,

viděly rovněž reportáž následnou. Žalovaná nicméně dodala, že ke snaze žalobce napravit závadný stav v informování veřejnosti, který vyvolal první reportáží, bylo přihlédnuto v rámci rozhodování o výši pokuty.

Žalovaná tedy po posouzení věci dospěla k závěru, že odvysíláním předmětné reportáže došlo k porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Přihlédla přitom ke skutečnosti, že reportáž je vybudována na nosné informaci, podle které nové znění veterinárního zákona znamená konec české tradice spočívající ve veřejných zabijačkách *(„…Tradiční česká zabijačka je v ohrožení. Pokutu až 300 tisíc korun může dostat ten, kdo uspořádá vepřové hody mimo svoji domácnost a pozve třeba sousedy. Podle nového veterinárního zákona může prase zabít jeho chovatel doma a maso tam taky musí spotřebovat.*“). Volba takovéhoto tématu je však značně problematická, neboť ze srovnání znění veterinárního zákona s účinností od 1.1.2012 a do 31.12.2011 je patrné, že tzv. veřejné zabijačky byly tímto zákonem zakázány již před rokem 2012. Nová právní úprava (podle novely veterinárního zákona účinné od 1.1.2012) se tedy netýkala zákazu veřejných zabijaček; takovýto stav platil již před zmíněnou novelizací. Není tedy pravdou, jak vyznívá ze zpracování reportáže, že by tomu tak bylo až s nástupem nového znění veterinárního zákona („*...Podle nového veterinárního zákona může prase zabít jeho chovatel doma a maso tam taky musí spotřebovat*."). A neplatí ani informace, že se jedná o nové a omezující pravidlo, o kterém aktuálně rozhodla Evropská unie *(„… a pokud to bude tak, jak se dneska rozhodlo v Evropské unii, tak se s tím asi budeme muset rozloučit a naše děti už o tom asi nebudou vědět za chvíli vůbec nic.“; „…Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa pochopení.*"). Zároveň nelze souhlasit ani se zobecněním problematiky, podle které současná úprava znamená konec vepřových hodů („*...Pokutu až 300 tisíc korun může dostat ten, kdo uspořádá vepřové hody mimo svoji domácnost a pozve třeba sousedy*."). Ze znění veterinárního zákona totiž vyplývá pouze to, že je zakázáno veřejné zabíjení (poražení) prasete a jeho následné zpracování. Pokud k němu dojde ve specializovaném a schváleném zařízení (na jatkách), mohou být takto vzniklé zabíjačkové produkty veřejnosti na tzv. vepřových hodech bez problému nabízeny. Reportáž je tedy zpracována tak, že se zaměřila pouze na jednotlivý problematický bod, který předložila s jednostranným pohledem jako holý fakt opírající se o výpovědi rozličných osob, aniž by tyto výpovědi byly jakkoliv korigovány či předem ověřena jejich pravdivost. Diváci mohli být na základě toho uvedeni v omyl a ve svých názorech na danou problematiku manipulováni, neboť dané téma jim bylo předloženo jako aktuální zánik určité tradice. Samotný fakt již po delší dobu platícího zákazu veřejných zabijaček přitom charakter stálé tradice popírá a vyvrací. Stejně tak je pro diváka matoucí a zavádějící propojování daného zákazu s Evropskou unií, která je tak stavěna do role nadřazeného subjektu, jehož rozhodnutí učiněné jakoby z ničeho nic a pro nic za nic, proti kterému se nelze bránit, ohrožuje tradiční zvyky v České republice. Reportáž tak ve svém celkovém vyznění působí na určité národní cítění diváků. Na základě konkrétního příkladu (veřejné zabijačky) vyvolává pocit, že zákonodárce (zejména ten evropský) náhle a nesmyslně ohrožuje a ukončuje tradice, které byly do současné doby běžnou záležitostí. Takto vyvolaný dojem však neodpovídá skutečné situaci.

Žalovaná uvedla, že při právní kvalifikaci věci byla vedena mimo jiné názorem Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ve věci sp. zn. 3 As 6/2010 mj. uvedl, že zákon o vysílání „*rozlišuje jednak mezi zpravodajstvím a publicistikou, jednak mezi zásadou objektivity a zásadou vyváženosti. Jelikož mají všechny tyto pojmy v žurnalistické doktríně poměrně ustálený obsah, považuje Nejvyšší správní soud za žádoucí pro adekvátní posouzení věci, pojednat krátce o významu, který uvedeným pojmům přikládá právě tato věda.*

Zatímco úkolem zpravodajství je „pohotově přinášet věcnou informaci o aktuální události", přičemž by tato neměla obsahovat jakékoli emotivní výrazy, vulgarismy, slangová či argotická vyjádření, účelem publicistických sdělení je informace komentovat a hodnotit, své adresáty pak „získávat, přesvědčovat a vybízet", k čemuž jsou oprávněna využívat obrazných a expresivních vyjádření tak říkajíc dle libosti. (Blíže srov. Jaroslav Bartošek: Žurnalistika; Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci; 1997; s. 51 a násl.) Smyslem zpravodajství je tedy výlučně veřejnost nezaujatě informovat, teprve cílem publicistiky veřejné mínění ovlivňovat (nikoli však manipulovat). Zájem na rozlišování obou žurnalistických odvětví je v pravém slova smyslu „veřejný", neboť pouze kvalitním zpravodajstvím informovaná veřejnost je s to činit si na mediálně zprostředkované události názor, případně se k určitému publicistikou prezentovanému názoru „kvalifikovaně“ přiklonit. Nerozlišuje-li provozovatel vysílání mezi zpravodajstvím a publicistikou a předkládá-li divákovi (posluchači) pouze jakési hybridní „komentované zprávy" na straně jedné a skutečné komentáře na straně druhé, výrazně tím posiluje manipulativní potenciál svého vysílání a naopak omezuje prostor pro žádoucí kvalifikované utváření názorů, na jejichž konstruktivním střetávání je demokratická společnost vybudována (viz. Vladimír Čermák: Otázka demokracie; Academia; Praha; 1992; s. 26). Ona „komentovaná zpráva" je o to nebezpečnější, o co nepozorovaněji, subtilněji působí, neboť divák (posluchač) s názorem obsaženým v takovém sdělení vědomě nepočítá a často jej přijímá automaticky za svůj spolu s informací (je-li ve sdělení jaká). Dle odborné literatury lze pak zásadou objektivity rozumět znak zpravodajství, „které se pokouší věcně, nestranně a nemanipulativně oddělit zprávu od komentáře“. Ústřední charakteristikou takového postupu je „zásadní ověřování pravdivosti výpovědí. Zásada objektivity předpokládá referování bez emocí a používání neutrálních výrazů (Michael Kunczik: Základy masové komunikace, Karolinum, Praha, 1995, s. 111). Pojem objektivita tedy v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud správnost (či přesnost), tzn. že zpráva odpovídá skutečnosti, transparentnost, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny, a věcnost, tj. že novináři do zprávy nevkládají svá vlastní hodnocení - blíže srov. Schulz/Reifová a kol.: Analýza obsahu mediálních sdělení; Karolinum; Praha; 2004; s. 52 a násl. Nevyvážeností je pak třeba rozumět skrytou formu stranickosti, kdy jsou v určité kontroverzní situaci některé názory potlačovány ve prospěch názorů jiných. Jinými slovy spočívá zásada vyváženosti v požadavku na „rovnoměrné zastoupení politických alternativ, co do rozsahu a úpravy zpravodajství" (op. cit., s. 61). Z výše uvedeného vyplývá, že důraz na důsledné dodržování zásad objektivity a vyváženosti bude u zpravodajství o poznání větší, než jak tomu bude v případě pořadů publicistických. Minimálně aspekt věcnosti se pak v publicistice z povahy věci neuplatní vůbec. Lze tedy shrnout, že míra tolerance vůči případným prohřeškům proti zákonem postulovaným zásadám objektivity a vyváženosti bude různá v závislosti na tom, půjde-li o pořad publicistický, či o zpravodajskou relaci.“

Dle žalované je stěžejní, že se v případě předmětné reportáže jednalo o pořad zpravodajský a že zpracované téma mělo významný politicko-společenský rozměr.

Pojmy objektivita a vyváženost jsou neurčité právní pojmy. Žalovaná má za to, že objektivita a vyváženost jsou pojmy běžně užívané a relativně snadno srozumitelné a jejich obsah lze považovat za obecně známý, nicméně žalovaná (ve shodě s odbornou veřejností a se správními soudy) interpretuje pojem objektivní jako věcný, nestranný, nepředpojatý, neutrální, správný, úplný, přesný, předmětný, držící se faktů. Principy objektivity a vyváženosti tak zpravidla jsou fakticita a nestrannost, přičemž fakticity se dosahuje věcnou správností a relevancí (významností) a nestrannosti vyváženostní a neutralitou.

Na základě shromážděných podkladů a jejich hodnocení tak žalovaná dospěla k závěru, že žalobce výše uvedeným jednáním porušil povinnost uvedenou v § 31 odst. 3 zákona o vysílání, tedy povinnost zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě, čímž se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) téhož zákona, za který lze uložit pokutu ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč.

Žalovaná následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že na porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání, které bylo způsobeno uvedením neúplných, nepravdivých a zkreslujících informací, což vedlo ke zkreslenému vyznění reportáže, byl již žalobce v minulosti (ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání) upozorněn. Jako příklad žalovaná uvedla upozornění na porušení předmětného ustanovení odvysíláním pořadu Události v regionech, respektive reportáže Nefunkční protipovodňová ochrana dne 3.6.2010 v 18:00 hodin na programu ČT1, které bylo žalobci doručeno pod č.j. 3429/2011. V případě předmětné reportáže i předchozího upozornění na porušení zákona byl tedy shodně odvysílán zpravodajský pořad (Události v regionech a Události) a v jeho rámci reportáž, kde k porušení zásady objektivity došlo shodně uvedením neúplných, nepravdivých a zkreslujících informací, které měly za následek zkreslené vyznění reportáže (uvedení obyvatel v nebezpečí dopadu povodní mají za následek ekologové blokující stavbu protipovodňové ochrany x veřejná zabijačka nám byla zakázána aktuálně a náhle za přispění Evropské unie nerespektující naše tradice).

Jako příklad předchozí pokuty pak žalovaná zmínila pokutu uloženou žalobci v rámci správního řízení vedeného pod sp.zn. 2OO8/26O/FOL/ČTV, která byla žalobci doručena pod č.j. 4793/2008 a kterou mu žalovaná uložila za porušení předmětného ustanovení tím, že v pořadu Události, respektive v reportáži o používání armádní letky ústavními činiteli dne 6.1.2008 od 19:15 hodin tvůrci mimo jiné uvedli nepravdivé informace. Zde je shoda dokonce v tom, že se jednalo o zcela stejný zpravodajský pořad (Události) a reportáže byly shodně vystavěny na nepravdivých informacích (informace o tom, že česká delegace letěla na klimatickou konferenci vládním speciálem oproti realitě, kde delegace použila běžnou linku ČSA a China Airlines x informace o tom, že zákaz veřejných zabijaček je zcela novou záležitostí související s novelizací veterinárního zákona).

Žalovaná dodala, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, č.j. 6 As 26/2010 - 101 předchozí upozornění platí *„věčně" (po dobu, po kterou provozovatel má licenci či registraci) a po provozovateli je (...) spravedlivé požadovat, aby upozornění, jichž se mu dostalo, schraňoval a řídil se jimi po celou dobu platnosti licence či registrace, neboť jako profesionál v oboru televizního či rozhlasového vysílání jistě může nastavit vnitřní mechanismy svého fungování tak, aby ti jeho zaměstnanci nebo jiní spolupracovníci, jejichž jednáním může dojít k porušení provozovatelových povinností podle zákona o vysílání, byli o předchozích upozorněních regulátora patřičně informováni a o jejich obsahu a důsledcích proškoleni.*

Protože dospěla k závěru, že jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce ve formě pokuty v mezích zákona o vysílání, žalovaná dle § 60 odst. 1 písm. b) tohoto zákona rozhodla o uložení pokuty ve výši 250 000,- Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak rozvedla úvahy, jimiž byla vedena při stanovení výše pokuty. Konstatovala, že

předmětný pořad byl do vysílání zařazen na programu ČT1. Jedná se o plnoformátový program, který obsahuje pořady různého zaměření a témat, a to zejména pořady zpravodajské, filmové, dokumentární, hudební a vzdělávací. Program není zaměřen pouze na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy a jeho divácká obec je tak značně široká. Postavení žalobce jako provozovatele na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti výchovy, kultury a zábavy žalovaná charakterizovala tak, že se jedná o provozovatele televizního vysílání ze zákona, kterému je zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi svěřena úloha veřejné služby v oblasti televizního vysílání, tedy i péče o diváky v oblasti právě výchovy, kultury a zábavy. Zároveň se jedná o provozovatele celoplošného vysílání, tedy vysílání, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatel České republiky. Na základě těchto skutečností lze dovodit, že v případě daného provozovatele vysílání lze hovořit o zvýšené odpovědnosti vůči divácké obci, neboť si musí být vědom zvláštní úlohy, která je mu svěřena přímo ze zákona, a možnosti dopadu porušení povinností souvisejících s provozováním vysílání na velké množství diváků.

V rámci hodnocení kritérií, která jsou podle § 61 odst. 3 zákona o vysílání významná pro stanovení výše pokuty, žalovaná uvedla, že porušení povinnosti zakotvené v § 31 odst. 3 zákona o vysílání je nutné považovat za významný správní delikt, neboť předmětné ustanovení slouží k ochraně jedinců a jejich práva na informace. Předmětnou povinností projevil zákonodárce své vědomí o tom, nakolik významným zdrojem informací jsou elektronická média, nakolik se podílejí na socializačních procesech ve společnosti a nakolik je lze rovněž zneužít k tomu, aby se veřejnosti (posluchačům či divákům) dostalo takových informací, které jsou v zájmu určitých osob či skupiny osob. Z tohoto důvodu předmětné ustanovení vyžaduje dodržování zásad objektivity a vyváženosti, aby byly veřejnosti zprostředkovány informace tak, aby bylo možné vždy si vyvodit vlastní a ničím neovlivněné závěry a názory. Ustanovení § 31 odst. 3 zákona o vysílání navíc zvláště zdůrazňuje (pojem „zejména") nutnost dbát na to, aby nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě. V tomto konkrétním případě nešlo o zvýhodňování v rámci celku vysílaného programu ČT1, nýbrž o ojedinělý případ v rámci pravidelného zpravodajského pořadu, a nedošlo tak k porušení tohoto zvláště vytknutého požadavku, přesto je však nepřehlédnutelné, že celkové vyznění reportáže stranilo a mohlo napomoci posílení stále narůstajících názorů tzv. euroskepticismu.

Ve prospěch žalobce naopak žalovaná hodnotila to, že dne 22.1.2012 od 19:00 hodin odvysílal na programu ČT1 pořad Události a v jeho rámci reportáž s názvem Propad domácích zabijaček, ve které se pokusil napravit informovanost veřejnosti o problematice veřejných zabijaček, a to způsobem co možná nejpodobnějším tomu, jakým byla veřejnost mylně informována (stejný program, stejný zpravodajský pořad).

Co se týče otázky míry zavinění, dle žalované je jisté, že obsah reportáže mohl žalobce sám ovlivnit, neboť reportáž byla vyrobena na základě jednání jeho zaměstnanců plnících své povinnosti související s jejich zaměstnáním, tedy přímo žalobcem (provozovatelem vysílání) samotným, který je za obsah reportáže a za její celkové vyznění plně odpovědný.

Předmětná reportáž byla odvysílána v rámci pořadu Události, který je hlavním zpravodajským pořadem žalobce coby veřejnoprávního provozovatele vysílání, jedná se tedy o hlavní pořad, kterým žalobce veřejnosti zprostředkovává informace o aktuálním dění.

Žalovaná se pokusila v průběhu správního řízení zjistit konkrétní údaje o sledovanosti daného pořadu (Události ze dne 17. ledna 2012 od 19:00 hodin), a to prostřednictvím Asociace televizních organizací, jejímž členem žalobce je, nicméně žalobce k poskytnutí takovýchto údajů Asociaci televizních organizací souhlas neudělil. Tyto údaje, související s kritériem rozsahu závadného vysílání, tak nebylo možné posoudit, ať už ve prospěch, či neprospěch žalobce. Dosah závadného vysílání je z hlediska celoplošného vysílání daného programu, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70% obyvatel České republiky, nutné vnímat jako vysoký. I v tomto případě je však nutné vzít v potaz, že počet diváků, kteří byli předmětnou reportáží negativně zasaženi, byl následně snížen odvysíláním pořadu Události, respektive reportáže s názvem Propad domácích zabijaček, dne 22.1.2012 od 19:00 hodin na programu ČT1.

Ve vztahu k předmětnému pořadu, respektive reportáži, nelze dle žalované hovořit o případném finančním prospěchu a o jeho konkrétní výši. Nepodařilo se totiž nikterak prokázat, že by odvysíláním předmětné reportáže žalobci vzniknul jakýkoliv finanční prospěch. Tato skutečnost tak nemá na stanovení výše pokuty vliv. Žalovaná dále konstatovala, že stanovisko věcně příslušného samoregulačního orgánu neobdržela, a ani tato skutečnost tak nemá na stanovení výše pokuty vliv.

Žalovaná shrnula, že veškerá kritéria, která bylo v této souvislosti možné aplikovat a která měla vliv na výši pokuty, hovořila v neprospěch žalobce a směřovala žalovanou k uložení vysoké pokuty (pokuty pohybující se v horní sféře rozmezí určeného horní a dolní hranicí podle zákona). Žalovaná však přihlédla k významné skutečnosti, a sice k tomu, že žalobce v krátkém časovém odstupu odvysílal reportáž novou, která se zabývala stejným tématem, byla zpracována již v souladu se zákonem a napomohla zmírnit negativní důsledek předmětné reportáže. Na základě toho přikročila žalovaná k uložení pokuty v dolní sféře rozmezí určeného horní a dolní hranicí podle zákona.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, event. moderace ve smyslu upuštění od uloženého trestu, popřípadě jeho snížení. V žalobě předně namítl nesprávné právní posouzení věci žalovanou a nesprávné vyhodnocení skutkového stavu věci. Má za to, že jednáním, za které mu žalovaná uložila pokutu, nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 60 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání. Nesouhlasí s hodnocením žalované, že vyznění celé reportáže uvádělo diváky v omyl tím, že informovalo o tom, že novelou veterinárního zákona vynucenou nařízením Evropské unie jsou od 1.1.2012 zakázány tradiční veřejné zabijačky, ani se závěrem žalované, že nosnou informací předmětné reportáže bylo upozornit na nové znění veterinárního zákona, které v návaznosti na evropskou legislativu nově zakazuje pořádání veřejných zabijaček, ukončuje tak dlouhotrvající tradice a tím posiluje euroskeptické nálady. Žalobce namítá, že nic takového v předmětné reportáži nezaznělo. Nosnou informací předmětné reportáže bylo upozornit v období masopustu na zákaz pořádání veřejných zabijaček, které i přesto stále na některých místech přetrvávají.

Žalovaná sice v napadeném rozhodnutí tvrdí, že vzhledem k dlouhotrvajícímu zákazu nemá veřejná zabijačka charakter stálé tradice. Dle žalobce je však důkazem opaku výpověď zemědělce p. Řehounka, která zazněla v předmětné reportáži a v níž jmenovaný označil veřejnou zabijačku za společenskou událost, a též výpověď starosty Miletína p. Noska, z níž jasně vyplývá, že u nich veřejnou zabijačku za tradici považují. Žalobce připouští, že tento zákaz (veřejných zabijaček) nevyplývá z novely účinné od 1.1.2012, neboť veřejné zabijačky jsou veterinárním zákonem zapovězeny již od počátku jeho účinnosti, i to, že evropské právo

upravuje svými předpisy (zejména nařízením Evropského parlamentu a Rady 853/2004/ES, kterým se stanoví zvláštní hygienická pravidla pro potraviny živočišného původu) toliko výrobu potravin v potravinářských podnicích a výrobu a přípravu pro soukromé domácí použití ponechává k úpravě právu vnitrostátnímu, je ale toho názoru, že tento nedostatek se podstatným způsobem neprojevil na vypovídací hodnotě předmětné reportáže.

Žalobce se dovolává názoru obsaženého v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 109/2009 ze dne 5.8.2009, podle něhož „*...nepřesnost či neúplnost reportáže nemusí vždy a v každém případě vyvolat neobjektivnost a nevyváženost vysílaného pořadu. Vyskytnou-li se ve vysílaném pořadu určité nepřesnosti či neúplné informace, je v tom každém konkrétním případě nezbytné posoudit, zda tyto nedostatky jsou v rámci celého kontextu toku, a charakteru poskytovaných informací a také smyslu pořadu způsobilé ovlivnit objektivitu a vyváženost pořadu a v jaké míře. O relevantní neúplnost a nepřesnost reportáže, která způsobí neobjektivitu pořadu, půjde zejména tam, kde obsahem reportáže bude nejednoznačné téma vyžadující a vyvolávající střet informací a účelem pořadu je porovnávání informací, tvrzení, či stanovisek respondentů, které se navzájem střetávají, doplňují, ověřují a vyargumentovávají.*“

Dle mínění žalobce je téma předmětné reportáže zcela jednoznačné a jeho účelem není porovnávání navzájem si odporujících stanovisek nebo názorů. Právě naopak, smyslem předmětné reportáže bylo připomenout zákaz veřejných zabijaček, který v České republice platí, přičemž pravdivost tohoto primárního sdělení nebyla vytýkanými nepřesnostmi dotčena. Reportér je navíc osobou bez právnického vzdělání, a proto od sdělení, které veřejnosti prezentuje, nelze očekávat úplnou preciznost v používání právních pojmů. Působení na národní cítění diváků, vyvolávání dojmu, že jim zákonodárce - a to zejména ten evropský - bere jejich tradice, i to, že předmětná reportáž stranila euroskepticismu, jsou pouze spekulace žalované, které dovozuje ze zmínek o „novém“ veterinárním zákoně a „evropské legislativě“, čímž podsouvá předmětné reportáži zcela jiný obsah, než který ve skutečnosti měla.

Žalobce dále namítl vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná na jednu stranu žalobci vytýká, že předmětná reportáž tím, že právní úpravu prezentuje jako konec vepřových hodů a již se nezmiňuje o skutečnosti, že v souladu s veterinárním zákonem lze zabijačkové produkty vzniklé na jatkách veřejnosti nabízet, dané téma příliš zobecňuje, na jiném místě však uvádí, že v případě, kdy je do tématu reportáže přidáno něco navíc, nejde o zjednodušení, ale naopak o rozšíření. Z napadeného rozhodnutí tak dle mínění žalobce není zřejmé, z jakého důvodu žalovaná považuje zpracování předmětné reportáže za chybné.

Vzhledem k tomu, že žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad nepřesných tvrzení uvedených v předmětné reportáži na její celkové vyznění, je žalobce přesvědčen o tom, že otázku společenské nebezpečnosti není dále třeba posuzovat. Pokud by však soud dospěl k závěru, že k porušení povinnosti uvedené v § 31 odst. 3 zákona o vysílání došlo, žalobce pro úplnost namítl, že správní delikt spáchán nebyl, protože nebyla naplněna jeho materiální stránka - společenská nebezpečnost.

Žalobce dále namítl, že výše pokuty, která mu byla udělena, je nepřiměřená, protože žalovaná nepřihlédla dostatečně k závažnosti věci, jak jí ukládá § 61 odst. 3 zákona o vysílání a nedodržela základní zásadu správního řádu. Žalobce tvrdí, že pokuty pravomocně uložené žalovanou za spáchání správního deliktu uvedeného v § 60 odst. 1 písm. b) mu byly uloženy vždy v nižší výši než doposud. Poukazuje na to, že rozhodnutím žalované ze dne 3.6.2008 ve

věci sp.zn./Ident: 2OO8/26O/FOL/ČT mu byla uložena pokuta 200.000 Kč,- za to, že v reportáži o používání armádní letky ústavními činiteli v pořadu Události odvysílal zcela nepravdivou informaci o tom, že česká delegace letěla na klimatickou konferenci vládním speciálem, i když ve skutečnosti použila běžnou linku. Pokuta v téže výši byla žalobci uložena rozhodnutím žalované ze dne 27.10.2006 ve věci sp. zn. 2006/633/jdu/ČTV za to, že v pořadu Události, konkrétně v reportáži o poslanci Dimitrovi, zazněla zcela nepravdivá informace, že poslanec Dimitrov užívá neoprávněně titul Ing. z Vysoké školy ekonomické, ačkoliv poslanec tuto školu řádně vystudoval. V souzené věci pak žalovaná uložila žalobci pokutu 250.000,- Kč, ačkoliv podstata informace (zákaz veřejných zabijaček) byla zachována a jednalo se o pouhou nepřesnost, která neměla na pravdivost nosného tvrzení větší vliv, takže divák, na rozdíl od dříve zmíněných správních deliktů, nebyl uveden v omyl o základu informace, tedy že pořádat veřejně zabijačky je zakázáno. Žalobce má vzhledem k výše uvedenému za to, že žalovaná sankcionuje závažnější porušení zákona mírněji než jednání méně závažné, čímž porušuje základní zásady správního řízení. V této souvislosti žalobce dodal, že kromě shora uvedených pokut sice v minulosti obdržel ještě další pokuty, ty však nikdy nepřesáhly hranici 100.000,- Kč. Žalovaná tak při posuzování předmětné reportáže postupovala v rozporu se zásadou materiální rovnosti, která je zakotvena v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože sankcionovaný skutek není závažnější než shora uvedené případy.

Žalobce též namítl, že žalovaná při stanovení výše pokuty dostatečně nezohlednila skutečnost, že žalobce dne 22.1. odvysílal ve stejném pořadu (Události) a ve stejném vysílacím čase (od 19 hod) reportáž s názvem „Propad domácích zabijaček“ zpracovávající obdobné téma. V této reportáži výslovně zaznělo, že „*Domácí porážka nepodléhá žádnému povolení, chovatel jen musí všechno maso spotřebovat doma*.“ A dále: „*Veřejná zabijačka nebo obecní zabijačka neexistuje, je v rozporu se zákonem..... Pořadatel veřejných hodů musí maso nakoupit jako polotovar třeba na jatkách*.“ Žalovaná se s touto námitkou vypořádala jen tak, že uvedla, že k této skutečnosti přihlédla při stanovení výše pokuty, což, jak je uvedeno shora, zjevně neučinila.

Žalobce též namítl, že žalovaná nedostála své povinnosti zakotvené v § 59 odst. 1 zákona o vysílání, v němž je žalované stanovena povinnost nejprve upozornit na porušení zákona a až v případě, není-li zjednána náprava, uložit sankci. Žalovaná se sice v napadeném rozhodnutí odvolává na předchozí upozornění na porušení zákona ze dne 5.4.2011, sp.zn./Ident.:2010/661/vos/ČTV, kdy k porušení ust. § 31 odst. 3 zákona o vysílání došlo odvysíláním pořadu Události v regionech, resp. reportáže „Nefunkční protipovodňová ochrana,“ žalobce však tvrdí, že jednání, na jehož protiprávnost toto upozornění míří, se ani podstatnými rysy neshoduje s tím, za které mu žalovaná nyní uložila sankci. Poukazuje přitom na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 26/2010-101 ze dne 3.dubna 2012, které uvádí, že „*předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů o vysílání je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout*.“

Žalovaná v napadeném rozhodnutí odůvodňuje podobnost obou jednání tím, že se shodně týkají zpravodajských pořadů a že v obou případech uvedení neúplných, nepravdivých a zkreslujících informací mělo za následek zkreslené vyznění reportáže. Žalobce však poukazuje na to, že v případě reportáže „Nefunkční protipovodňová ochrana“ mu žalovaná

vytýkala nepřípustné zjednodušení, jež spočívalo v tom, že reportáž označila za příčinu zastavení stavby protipovodňové ochrany „ekology“, místo aby informovala o tom, že k zastavení stavby došlo v důsledku řízení, které bylo v této věci v souladu se zákonem vedeno. K porušení zákona o vysílání tedy došlo proto, že zmiňovaná reportáž dostatečným způsobem neupřesnila proces, který k zablokování stavby vedl. Jestliže tedy žalovaná v předchozím upozornění vytýkala žalobci přílišnou generalizaci, která nepřináší základní informace, předmětná reportáž negeneralizuje. Nosnou informaci o tom, že veřejné zabijačky jsou zákonem zakázány, divákovi přináší. Nedostatek zpracování předmětné reportáže, jak vyplývá ze správního rozhodnutí, žalovaná nespatřuje v nepřípustném zjednodušení, ale v manipulaci s fakty a poskytování věcně nesprávných informací; podle žalované nejde o zjednodušení, ale naopak o rozšíření.

Ani příklady pokut, na něž žalovaná v napadeném rozhodnutí odkazuje, nemohou dle mínění žalobce dostát požadavku shora uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, protože v obou případech jde o uvedení naprosto nepravdivých informací, zatímco předmětná reportáž přináší pravdivé hlavní sdělení, narušené pouze uvedením nepřesností.

Žalobce v závěru žaloby poukázal na to, že Nejvyšší správní soud se v rozhodnutí č.j. 8 As 18/2011-87 ze dne 30. května 2012 vyjádřil speciálně k povinnosti vydat předchozí upozornění ve vztahu k porušení § 31 odst. 2 nebo 3 tak, že u těchto typů porušení je nutné u prvního odvysílání pořadu vydat pouze upozornění, a až v případě jeho dalšího vysílání lze přistoupit k uložení pokuty. V uvedeném rozhodnutí soud konstatoval, že „*žalobkyně odvysílala předmětnou zpravodajskou reportáž pouze jednou. Je proto nepochybné, že stěžovatelka neupozornila žalobkyni ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání před uložením sankce a že tak ostatně prakticky ani učinit nemohla.* “ Svůj názor odůvodnil Nejvyšší správní soud následovně: „*Je zřejmé, že zpravodajská reportáž je až na výjimky jednorázovou záležitostí, která nebývá s ohledem na její povahu a účel zpravidla reprízována. Ve světle závěrů rozšířeného senátu však nezbývá než konstatovat, že oprávnění stěžovatelky potrestat porušení § 31 zákona o vysílání je podmíněno předchozím upozorněním na závadnost jednání, které je ve všech podstatných rysech obdobou toho jednání, za něž má být uložena sankce. Jakkoliv ve vztahu ke zpravodajským pořadům vede tento výklad k popření samotného smyslu citovaného ustanovení a v zásadě neguje kontrolu nad dodržováním objektivity a vyváženosti zpravodajství, Nejvyšší správní soud jím je ve smyslu § 17 s. ř. s. vázán. Není tedy podstatné, že splnění povinnosti stěžovatelky nejprve upozornit provozovatele vysílání na závadnost zpravodajského pořadu bude ve většině případů fakticky nemožné s ohledem na zpravidla jednorázové odvysílání zpravodajských reportáží*.“

Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřela pravdivost tvrzení žalobce, že hlavním úkolem reportáže bylo v období masopustu upozornit na zákaz pořádání veřejných zabijaček, které na některých místech stále probíhají. Reportáž nic divákovi nepřipomíná, naopak, hovoří o něčem, co je jakoby aktuální a nové, co se náhle řeší, co je alarmující a co aktuálně vyvolává rozpory. Dokazuje to již samotné moderátorské uvedení ze studia (*Gurmáni bijí na poplach. Tradiční česká zabijačka je v ohrožení. Pokutu až 300 tisíc korun může dostat ten, kdo uspořádá vepřové hody mimo svoji domácnost a pozve třeba sousedy. Podle nového veterinárního zákona může prase zabít jeho chovatel doma a maso tam taky musí spotřebovat*.), které reportáž nikterak nespojuje s obdobím masopustu a nikterak nechce nic připomenout. Naopak na začátku roku hovoří o novém veterinárním zákonu, který něco nařizuje a zakazuje, dále užívá spojení typu „*bít na poplach*“ přesvědčující diváka jasně o alarmující situaci, o něčem aktuálně problematickém,

a slovní spojení „*je v ohrožení*,“ které samo o sobě vyznívá jako informace o něčem aktuálním a v kombinaci s ostatními prvky dává tomuto moderátorskému uvedení význam typu: Změnilo se znění veterinárního zákona, který teď zničí naši tradici a vymýtí konání tolik oblíbených veřejných zabijaček. Navazující reportáž se dále nese v tomto duchu a o masopustech spojených s daným obdobím v ní nezaznívá sebemenší zmínka. Kdyby reportáž chtěla skutečně něco připomínat, nesáhlo by její moderátorské uvedení, které reportáž shrnuje a nastiňuje její hlavní nosnou nit, po prvcích spojovaných s novotou, aktuálností a současností, ale po prvcích spojovaných s připomínáním či opakováním něčeho významného. Není tedy pravdou, že by reportáž chtěla upozornit na to, že je masopust a že (ani) v rámci něho není možné veřejné zabijačky konat. Reportáž nebyla nikterak napojena na aktuálně probíhající masopust, byla naopak napojena na aktuální změnu veterinárního zákona a na to, jak dneska rozhodla Evropská unie, což ovšem není vůbec pravdivá informace.

K žalobní argumentaci, že není pravdou, že by veřejné zabijačky vlastně již tradicí nebyly, i když je zákon po dlouhá léta zakazuje, neboť vyjádření osob v reportáži (zemědělec a starosta) jasně dokazuje, že se i nadále o tradici jedná, žalovaná uvedla, že své tvrzení, že prezentovat zabijačku jako tradici je de facto nesmyslné (zvláště ve veřejnoprávním médiu, jehož úkolem je předkládat jasná fakta a vychovávat a vzdělávat veřejnost), opírá právě o to, že je zde již dlouholetá zákonná úprava, která již dávno veřejnou zabijačku zrušila, čímž jakoukoliv tradičnost vyloučila. Žalovaná tedy jen připomněla, že spojení veřejná zabijačka a tradice již vlastně nemá významu. Žalobce své tvrzení opírá o subjektivní názor zainteresovaných lidí, kteří by veřejnou zabijačku stále chtěli, a proto se snaží dávat jí punc tradice, aby zapůsobili na určité cítění veřejnosti, která se něčeho tradičního jen nerada vzdává. Že tak tyto osoby činí, není nikterak zvláštní a nelze se tomu divit, smutné však je to, že jejich postoj a postup přejala i Česká televize a vytvořila reportáž, která neodpovídá skutečnosti.

Žalovaná si je vědoma toho, že ne každá nepřesnost či neúplnost vyvolává neobjektivitu a nevyváženost, a proto také pečlivě hodnotí a rozhoduje o porušení daného zákonného ustanovení. Právě na základě takovéhoto pečlivého a řádného postupu dospěla k závěru vyjádřenému v napadeném rozhodnutí. Předmětná reportáž není v souladu s ustanovením § 31 odst. 3 zákona o vysílání, neboť není pravdou, že by byla jen nepřesnou či neúplnou - reportáž divákům přináší zcela nepravdivé a chybné informace. Na tomto místě žalovaná opětovně připomněla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2010, č.j. 3 As 6/2010 -71, který jasně vymezil, že pojem objektivita v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž Nejvyšší správní soud za rozhodné považuje správnost (či přesnost), tzn. že zpráva odpovídá skutečnosti, transparentnost, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny, a věcnost, tj. že novináři do zprávy nevkládají svá vlastní hodnocení (...). Je tedy patrné, co Nejvyšší správní soud považuje za nejvýznamnější pro dodržení zásady objektivity, a zároveň co z toho staví v tomto výčtu na první místo - správnost, přesnost, respektive odraz skutečnosti.

V daném případě na chybách předmětné reportáže nemění nic ani ta skutečnost, že reportér nemá právnické vzdělání. Reportér je totiž mistrem svého oboru, je profesionálem v předkládání informací veřejnosti. Jeho povinností, pokud chce o něčem referovat, je získat veškerá podstatná fakta a podklady. Pokud byl reportér schopen získat vyjádření negativně reagující na danou věc a zastávající názor, že se to teď udělalo špatně a že za to může Evropská unie, jistě mohl být schopen získat (nebo pokud je měl, pak do reportáže zařadit) vyjádření právníků, kteří by mu problematiku rozebrali, či jiných osob, které by byly schopné dostatečně odborně vyložit, jak to se zákazem veřejných zabijaček skutečně je. K tomu

ostatně došlo v druhé reportáži s názvem Propad domácích zabijaček, z čehož je patrné, že i bez odborného právnického vzdělání to možné je.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě dále konstatovala, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.5.2008, č.j. 7 As 19/2007 - 56 uvedl, že není možné stranit pouze informacím z jedné strany a že „*verifikace patří k elementárním principům práce s informacemi, (...),a stěžovatelka [shodně Česká televize] by měla v zájmu zachování objektivity vysílání, ale i v zájmu udržení určité profesionální úrovně své práce, ověřit každou informaci, kterou hodlá zveřejnit, a ne jen tu, která se vztahuje k jisté negativní zkušenosti.*“ Nejvyšší správní soud toto opřel mimo jiné o odkaz na Kodex České televize a o jeho ustanovení týkající se práce se zprávami a informacemi. Nezáleželo a nezáleží tedy na tom, že reportér (či kdokoliv jiný z osob podílejících se na přípravě reportáže) není odborníkem na právo; podstatné je, že takováto osoba je odborníkem na práci s informacemi a jako taková měla připravit reportáž, která by se opírala o všechny relevantní, pravdivé a ověřené informace.

Působení na národní cítění diváků, vyvolání dojmu, že jim zákonodárce (zejména evropský) bere tradice a náznaky euroskepticismu v dané reportáži nejsou pouze spekulacemi žalované dovozenými z okrajových pojmů užitých v reportáži. Žalovaná hodnocení reportáže vyvodila z jejího celkového vyznění a právě z jejího obsahu. Pokud se někdo snaží reportáži dodat jiný význam a obsah, než který skutečně měla, je to právě žalobce v rámci svých námitek.

Problematiku euroskepticismu žalovaná zmínila v hodnocení kritérií rozhodných pro výši uložené pokuty, čímž pouze stručně shrnula, co bylo rozebráno v celém odůvodnění rozhodnutí, tedy to, že vyznění reportáže podporovalo názor, který lze volně přeložit takto: v Evropské unii si vymysleli něco, co nesmyslně ubližuje Čechům a jejich tradicím. V reportáži se tak dělo prostřednictvím vyjádření dotázaného respondenta *(„A pokud to bude tak, jak se dneska rozhodlo v Evropské unii, tak se s tím asi budeme muset rozloučit a naše děti už o tom asi nebudou vědět za chvíli vůbec nic*.“), které reportér následně nikterak nekorigoval uvedením skutečného a zcela dostupného a zjistitelného stavu, že Evropská unie se dneska (ve významu v těchto dnech) nikterak nerozhodla a nic nám nevnucuje a nic neohrožuje, a prostřednictvím vyjádření samotného reportéra („*Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa pochopení*“). Reportér (tvůrci reportáže) tedy nejen automaticky převzal názor určité skupiny osob a prezentoval ji bez jakéhokoliv uvedení na pravou míru, ale sám tento názor podpořil vlastním projevem. Tím divákovi jednoznačně podsunul to, jaký si na danou věc utvořit názor, respektive podsunul názor, že za vším stojí Evropská unie.

Pokud žalobce namítá (poukazuje na) vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle přesvědčení žalované pouze zcela nevhodně a nedůstojně spojuje dvě vypořádání se Rady se dvěma rozličnými námitkami účastníka řízení. Žalovaná zaprvé uvedla, že námitka toho, že v případě předmětné reportáže došlo k pouhému zjednodušení, které však zcela odpovídalo pravdě, nemůže už jen z logického hlediska obstát, neboť v rámci reportáže došlo k přidání informace navíc, která ke všemu nebyla pravdivá. Přibyla-li v reportáži informace, že se v případě zákazu veřejných zabijaček jedná o důsledek novelizace veterinárního zákona, že je to aktuální problém a že se jedná o důsledek záměrů Evropské unie, pak se nejedná o zjednodušení, ale o poskytování věcně nesprávných informací, o manipulaci s fakty a o rozpor se zásadami objektivního informování. Je-li něco rozšířeno, nelze to považovat za zjednodušené. V druhém případě pak žalovaná uvedla, že

uvedení informace, že jsou zakázány vepřové hody, neodpovídá skutečnosti, neboť zákon zakazuje pouze veřejné zabijačky, zatímco vepřové hody zakázány nejsou. Tvůrci reportáže tak v tomto konkrétním případě (zabijačka kontra hody) přílišným zobecněním diváka zcela pomýlili, neboť ten se musel po zhlédnutí reportáže domnívat, že je zakázáno vše, tedy vedle zabijaček také hody. Divák pomýlený a ovlivněný celkovým vyzněním reportáže bude jen obtížně rozlišovat, co si tvůrci reportáže zvolili za význam pojmu „vepřové hody“. Žalovaná tedy neřekla, že by došlo k zobecnění tématu reportáže, jak se to snaží překroutit žalobce. Uvedla, že konkrétně v otázce zákazu vepřových hodů došlo k zobecnění, které vedlo opět k nepravdivému informování.

Žalované není jasné, na základě čeho se žalobce dovolává toho, že odvysíláním předmětné reportáže nedošlo k naplnění materiální stránky správního deliktu (společenské nebezpečnosti) a v této souvislosti odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se touto námitkou zabývala.

Žalovaná dále ve vyjádření k žalobě konstatovala, že divák byl reportáží a jejím celkovým vyzněním uveden v omyl ohledně vývoje právní úpravy dané problematiky a jejího původu. Byl plašen zcela neopodstatněnou zprávou, že momentálně již musí upustit od něčeho, k čemu byl po celou dobu oprávněn, co dělat mohl a co mu bylo nyní zakázáno. Za využití prvků působících na divákovy city (Ladovy obrázky běžného lidového veselí, pojem „tradiční", apod.) a alarmujících výroků (*gurmáni bijí na poplach. Tradiční česká zabijačka je v ohrožení.; ...Podle nového veterinárního zákona...; ...Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa pochopení...* apod.) byly divákovy předloženy informace o aktuálním dění a o krocích Evropské unie, které byly zcela v rozporu se skutečností. Divák tak dostal zcela zkreslené a zkreslující podklady pro své rozhodování o názoru na věc a byl tímto manipulován, čímž byla ohrožena právě ta hodnota, která je předmětným ustanovením zákona o vysílání chráněna. Reportáž, která diváka manipuluje v jeho názoru na danou problematiku a která mu podsouvá nepravdivé údaje, je dle názoru žalované jednoznačně v rozporu s § 31 odst. 3 zákona o vysílání a zcela jednoznačně je pro společnost nebezpečná, neboť ovlivňuje veřejné mínění a názory nejen jedinců, ale i v celé společnosti. Toho si byl ostatně vědom i sám žalobce, neboť jinak si nelze vysvětlit, že považoval za nutné odvysílat v krátkém časovém odstupu druhou reportáž s názvem „Propad domácích zabijaček“ pojednávající o stejném tématu a uvádějící informace z první reportáže na pravou míru.

K námitce, kterou je jí vytýkáno, že dostatečně nepřihlédla k závažnosti věci a nepostupovala v souladu se zásadou materiální rovnosti vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu, žalovaná poznamenala, že zákon o vysílání bezesporu sleduje veřejný zájem a dává jí prostředky, které jsou s veřejným zájmem v souladu a jsou pro něj nejvhodnější. Zároveň klade důraz na to, aby žalovaná při uložení pokuty zvážila všechny okolnosti konkrétního případu, neboť v ustanoveních § 61 odst. 2 a 3 připomíná veškerá kritéria, která musí být žalovanou zvážena. Stejně tak tento zákon klade důraz na to, aby rozhodování žalované bylo předvídatelné a aby podobné případy byly rozhodovány totožně. Děje se tak tomu mimo jiné uplatněním institutu předchozího upozornění na porušení zákona (§ 59), které je dle soudní judikatury uplatněním principu právní jistoty ve správním trestání, neboť je nezbytné, aby potrestaný mohl předem a s dostatečnou mírou jistoty vědět, jaké konkrétní jednání bude posouzeno jako protizákonné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2012, č.j. 6 Aps 3/2012 - 57). Zákon o vysílání tedy nedává žalované prostor k tomu, aby se od zásady materiální rovnosti jakkoliv odklonila.

Poukazuje-li žalobce na dřívější rozhodnutí žalované a na výši pokut, které jí byly za porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání uloženy, se snahou přesvědčit všechny o tom, že jednou uložená pokuta by měla být vodítkem, které se bezmyšlenkovitě musí kopírovat ve všech dalších případech, snaží se vlastně o to, aby žalovaná naopak § 2 odst. 4 správního řádu porušovala a aby vůbec nedbala kritérií, která musí dle ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání zvážit a posoudit. Žalovaná by totiž v takovém případě nemohla v každém konkrétní věci rozhodovat tak, aby to odpovídalo okolnostem daného případu. Nemusela by nic posuzovat, pouze by kopírovala jednou stanovenou výši pokuty (žalobce by jistě volal po té co nejmenší, která mu kdy byla uložena). Takový stav by byl zcela nevhodný a zcela v rozporu se zákonem. Žalovaná je naopak toho názoru, že v tomto konkrétním případě výši pokuty dostatečně zdůvodnila a že uložená pokuta je zcela v souladu se zákonem. To, že se její výše liší od jiných případů z dřívější doby, je jen výsledkem posouzení kritérií podle zákona o vysílání, které je ostatně uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Co se týče posouzení kritéria závažnosti věci, žalovaná se domnívá, že dané kritérium posoudila zcela odpovídajícím způsobem, když uvedla, že předmětné reportáži jde vyčíst nepředložení takových informací, které by umožňovaly vytvoření si vlastního názoru na věc, a určité ovlivňování a přiklánění se na stranu zájmů či názorů určité skupiny osob, což je nebezpečné, neboť to do značné míry ovlivňuje společnost a její chování. Stejně tak zhodnotila, že daná reportáž nebyla součástí ovlivnění celého programu (což ustanovení § 31 odst. 3 zákona o vysílání zvláště zmiňuje), ale připomněla, že reportáž zejména podporuje názory brojící proti Evropské unii. Stejně tak vzala v potaz, že provozovatel vysílání sám od sebe odvysílal další reportáž, kterou se negativní dopady původní reportáže snažil co nejvíce zmírnit. Žalovaná tedy zvážila veškeré prvky hovořící ve prospěch i neprospěch účastníka řízení.

Pro úplnost žalovaná dodala, že rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů bez nedůvodných rozdílů (§ 2 odst. 4 správního řádu) nezakládá ani tak otázku výše následně uložené pokuty (tu řeší právě konkrétní okolnosti daného případu), jako spíše povinnost držet se jednotného scénáře, že porušení určitého ustanovení určitým způsobem by mělo být potrestáno vždy, pokud jednou bylo. Žalovaná se domnívá, že v tomto je její rozhodovací praxe konstantní. Opírá se nejen o specifický institut předchozích upozornění na porušení zákona, ale také o svá dřívější rozhodnutí a pokud shledá v řešeném případě typovou shodnost s již vyřešenými věcmi, postupuje shodně.

Žalovaná je přesvědčena, že pokuta uložená v projednávané věci žalobci je zcela odpovídající danému případu, je dostatečně odůvodněná a rozhodně jí nelze považovat za nepřiměřenou. Ohrazuje se proti tvrzení žalobce, že v dané reportáži šlo o pouhou nepřesnost, která neměla vliv na nosné tvrzení. Celá reportáž byla vystavěna na zcela nepravdivých informacích, které byly divákovi předkládány jako holý fakt a které ovlivňovaly jeho pohled na věc a na úlohu Evropské unie a zcela překrucovaly skutečný stav věci. To nelze hodnotit za užití slov, k jakým sáhl žalobce (méně závažné jednání ve srovnání s nepravdivým informováním o soukromé osobě - poslanci). Žalovaná též jako nepravdivou odmítá domněnku, že při stanovení výše pokuty nezohlednila odvysílání druhé reportáže, kterou se žalobce snažil napravit chyby, kterých se dopustil v první reportáži. Tuto skutečnost naopak vzala za významnou a hovořící ve prospěch účastníka řízení, která značně zmírnila ostatní kritéria, která hovořila v neprospěch účastníka řízení a podporovala uložení mnohem vyšší pokuty.

K námitce, že nebyla splněna zákonná povinnost předchozího upozornění na porušení zákona, žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že předchozí upozornění na porušení předmětného ustanovení sp. zn. 2010/661/vos/ČTV je nutné vnímat podle jeho celkového obsahu, tj. podle informace, kterou provozovateli vysílání přineslo. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2012, č.j. 6 Aps 3/2012 – 57, „*upozornění na porušení zákona je pak potřeba vnímat v materiálním smyslu jako předání informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem*...), nikoliv striktně podle užitých slov. Je pravdou, že dané upozornění na porušení zákona hovořilo o určitém zjednodušení problému, který byl v reportáži prezentován, nicméně pro provozovatele vysílání z něj rovněž plynula informace, že nelze v souvislosti s negativní skutečností obviňovat osoby (skupinu osob, instituci, apod.), které viníkem nejsou, a podávat tím divákům nepravdivé informace, které zkreslují pohled na věc a vyvolávají či zbytečně prohlubují daný svár. Provozovatel bezpečně věděl, že takovýmto přístupem ke zpracování reportáže porušuje zákon, respektive předmětné ustanovení. Žalovaná má za to, že mezi předmětným upozorněním na porušení zákona, respektive mezi reportáží, pro kterou bylo toto upozornění vydáno, a předmětnou reportáží typová shodnost (propojenost, o které hovoří konstantní judikatura správních soudů) existuje. V obou případech byl odvysílán shodně zpravodajský pořad (Události v regionech a Události) a v jeho rámci reportáž, v níž k porušení zásady objektivity došlo uvedením neúplných, nepravdivých a zkreslujících informací, které měly za následek zkreslené vyznění reportáže. V obou případech také tvůrci reportáže přejali nepravdivou informaci o něčí vině za svou a za holý fakt, nikterak ji neusměrnili a sami ji divákovi zprostředkovali (prezentovali) jako jednu ze základních informací, na které byla reportáž postavena.

Není pravdou, že pokuta v dané věci byla žalobci uložena za rozšíření informací v předmětné reportáži. Napadené rozhodnutí o pokutě žalobci vytýká zpracování reportáže za použití nepravdivých informací, které zcela změnilo vyznění reportáže a uvedlo diváky v omyl, respektive přetvořilo jejich vlastní názor na věc.

V projednávané věci tedy byl žalobce dostatečně informován, což posílila i ta skutečnost, že již dříve mu byla uložena pokuta za porušení předmětného ustanovení. Jednalo se například o pokutu uloženou v rámci správního řízení sp.zn. 2008/260/F0l_/ČTV, která byla žalobci doručena pod č.j. 4793/2008 a kterou mu žalovaná uložila za to, že v pořadu Události, respektive v reportáži o používání armádní letky ústavními činiteli vysílané dne 6.1.2008 od 19:15 hodin mimo jiné uvedl nepravdivé informace. Tato pokuta byla následně potvrzena správními soudy. Žalovaná dodala, že rovněž předchozí pokutu je nutné ve vztahu k následným porušením zákona vnímat jako zprostředkování informace o tom, čím je zákon porušován a čeho by se provozovatel vysílání neměl dopouštět. Typová shoda je v tomto případě dána tím, že se jednalo o zcela stejný zpravodajský pořad (Události). Obě reportáže byly shodně vystavěny na nepravdivých informacích (informace o tom, že česká delegace letěla na klimatickou konferenci vládním speciálem oproti realitě, kde delegace použila běžnou linku ČSA a China Airlines, a informace o tom, že zákaz veřejných zabijaček je zcela novou záležitostí související s novelizací veterinárního zákona, na čemž se navíc podílela Evropská unie). Z celkového vnímání (kombinace všeho, co mu bylo sděleno s dostatečným předstihem před odvysíláním předmětné reportáže o veřejné zabijačce zakázané novým zákonem) měl žalobce coby profesionál ve svém oboru dostatek informací o tom, co v rámci jeho profese porušuje zákon a čeho by se měl vyvarovat.

Co se týče žalobcem zmiňovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2012, č.j. 8 As 18/2011 - 83, žalovaná se domnívá, že jeho závěry, podle kterých musí být ke splnění podmínky předchozího upozornění takovéto upozornění Radou uloženo v případě prvního odvysílání daného pořadu (reportáže) a až teprve v případě případného reprízování lze přikročit k uložení pokuty, vychází ze špatné interpretace usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 26/2010-101. Takovýto nový výklad osmého senátu Nejvyššího správního soudu by totiž znamenal prolomení dosud aplikovaného postupu, který byl rovněž potvrzován konstantní judikaturou správních soudů, podle kterého v případě předchozího upozornění a na něj navazující pokuty postačí pouze tzv. typová shodnost. Zároveň by to znamenalo v tomto konkrétním případě (a rovněž v možných případech v budoucnu), že žalovaná nemůže pokutu uložit, neboť daná reportáž byla odvysílána pouze jednou. Rada by tak mohla rozhodnout pouze o upozornění na porušení zákona (a takto činit víceméně vždy i v dalších případech porušení objektivity a vyváženosti), pokud by náhodou nešlo o reprízu některé z reportáží.

Žalovaná je toho názoru, že osmý senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č.j. 8 As 18/2011 - 83 přistoupil k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 26/2010-101 zjednodušujícím způsobem, který ve finální fázi vyústil ke zcela opačným závěrům ve vztahu k těm, které rozšířený senát zamýšlel. Citovanou část odůvodnění rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu („*bude-li se požadavek předchozího pokusu o nápravu vztahovat na všechna „prostá“ porušení povinností provozovatele bez výjimky, bude provozovatel fakticky beztrestný, dopustí-li se takového porušení pouze jednorázově. To v určitém ohledu rozvolňuje regulační účinky správního dozoru podle zákona o vysílání. Přesto je na místě se k uvedenému výkladu přiklonit“*) nelze osamostatnit. Tato část totiž reagovala na to, zda podmínka předchozího upozornění musí být splněna vždy (u každé zákonné povinnosti), nikoliv na to, zda musí být předchozí upozornění za zcela stejný pořad, či nikoliv. V souvislosti s citovaným textem je potřeba vnímat i bezprostředně navazující text rozhodnutí. Žalovaná v této souvislosti poukazuje zejména na následující závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 26/2010-101: „*Bylo by tedy nelogické požadovat po regulátorovi podniknutí pokusu o nápravu tehdy, je-li z povahy porušení povinnosti, k němuž již došlo, zřejmé, že nežádoucí následek již nastal a že žádný pokus o nápravu nemůže toto minulé negativum napravit, leda zmírnit a do budoucna vést k tomu, že již opakovaně nenastane..... Rada první „prosté“ porušení zákona o vysílání určité povahy nesankcionuje. nýbrž na ně provozovatele upozorní a vyzve jej k nápravě (podle povahy věci mu pak případně podle § 59 odst. 2 zákona o vysílání stanoví lhůtu k nápravě, zejména v případech trvajících protiprávních stavů, jejichž faktické odstranění vyžaduje určitý čas). Teprve opakuje-li se závadné jednání (ti. dopustí-li se provozovatel jednání vykazujícího v podstatných rysech obdobné znaky jako to, na jehož závadnost byl upozorněn), je na místě přistoupit k uložení sankce.“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu operuje s pojmem „obdobné". Je tedy jen těžko představitelné, že by jeho závěry měly být striktně vykládány v tom smyslu, že předchozí upozornění musí být vydáno za zcela stejnou reportáž a sankce za její případnou reprízu. Obdobné totiž neznamená stejné. Rozšířený senát tak podle názoru žalované naopak potvrdil již dlouhou dobu zastávaný názor o postupu založeném na základě typové shodnosti. Shrnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (bod III. 4. jeho usnesení) toto pouze potvrzuje, když uvádí, že „*předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů o vysílání je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout.*“

Žalovaná se proto domnívá, že *jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn*, je potřeba vykládat nikoliv tak, že byla odvysílána stejná reportáž, ale tak, že těmito v podstatných rysech stejnými znaky je, že byl odvysílán opět zpravodajský/politicko-publicistický pořad a v jeho rámci opět reportáž, která opět porušovala zásadu objektivity/vyváženosti, a to opět jednostranným zaměřením/manipulací s fakty/neposkytnutím prostoru pro opozitní názor/neúplným informováním o věci/použitím neověřených informací/apod.

V projednávané věci byl žalobce dostatečně upozorněn na to, že postup zpracování, který zvolil rovněž v případě reportáže o zákazu veřejných zabijaček, je v rozporu se zákonem. Žalovaná tak mohla rozhodnout o uložení pokuty, neboť podmínka předchozího typově shodného upozornění podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání byla splněna.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce v plném rozsahu na podané žalobě. K věci samé uvedl, že žalovaná nesprávně vyhodnotila a posoudila skutkový stav věci, když v dané reportáži šlo toliko o nepřesnost textu; zákaz provádění veřejných zabíjaček je pravdivý. Další reportáží žalobce nepřesnosti odstranil. Posuzované jednání není dle žalobce dostatečně společensky nebezpečné, aby naplňovalo znaky správního deliktu. Nebyla splněna ani podmínka náležitého upozornění, neboť upozornění zmíněné v napadeném rozhodnutí se v podstatných rysech neshoduje s vytýkaným jednáním. Upozornění se týkalo spíše přílišného zjednodušení reportáže, zatímco v daném případě jsou reportáži vytýkány jiné vady. Žalobce znovu namítl nepřiměřenost pokuty z hlediska nedostatečného posouzení závažnosti jeho jednání. Poukázal na to, že při posuzování jednání je třeba zvažovat také to, zda dané jednání je důvodem pro uložení vyšší pokuty, aby nebyla porušena zásada legitimního očekávání a žalobce věděl, za jaká jednání může jakou pokutu očekávat. V minulosti byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč za nepravdivé informace, které byly daleko závažnější než v této věci. Nyní mu byla uložena pokuta ve vyšší výši za méně závažné jednání, takže zde není dodržena zásada přiměřenosti výše pokuty ve vztahu k vytýkanému jednání.

Žalovaná při jednání před soudem setrvala na svém návrhu na zamítnutí žaloby. K věci samé uvedla, že v reportáži nejde o drobné nepřesnosti, protože reportáž je postavena na zcela nepravdivých informacích. Zákaz veřejných zabíjaček jednoznačně vztahovala k novému veterinárnímu zákonu, a ovlivnila tak veřejné mínění. V průběhu reportáže rovněž zaznělo, že k zákazu došlo v důsledku evropských předpisů. K námitkám ohledně výše pokuty žalovaná poznamenala, že její předchozí rozhodnutí (o uložení pokuty žalobci) byla přezkoumána soudy, kterým nevadily rozdíly ve výši pokut, které činily až 100 000 Kč. Žalobci byly ukládány pokuty v rozsahu 100.000 – 200.000,- Kč. Nyní jde o rozdíl pouze o 50.000,- Kč a dle názoru žalované takové rozhodnutí obstojí, pokud obsahuje náležité odůvodnění. S odůvodněním výše pokuty se žalovaná v daném případě náležitě vypořádala. Žalovaná tedy považuje výši pokuty za přiměřenou a uložení pokuty za správné. K námitkám týkajícím se předchozího upozornění pak žalovaná uvedla, že je třeba vnímat smysl těchto upozornění. Předchozí upozornění se v podstatných rysech shodují s nyní vytýkaným jednáním. Za tato upozornění je třeba považovat nejen předchozí upozornění, které je formálním upozorněním, ale i předchozí rozhodnutí o uložení pokuty, které soudy rovněž považují za upozornění na porušení zákona v materiálním smyslu. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 99/2010-83, podle kterého je podmínka předchozího upozornění splněna, pokud je upozornění dáno alespoň v jednom případě. Stačí tedy jedno upozornění, což v této věci bylo splněno.

Soud při jednání provedl důkaz obrazově – zvukovým záznamem předmětné reportáže a dále důkaz listinou - přehledem pokut pravomocně uložených žalobci v řízeních zahájených žalovanou v letech 2006-2012. Z listinného důkazu soud zjistil, že v letech 2006-2012 byly žalobci za porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání pravomocně uděleny celkem tři pokuty ve výši 100.000,- Kč, 100.000,- Kč a 200.000,- Kč. Pokuta 200.000,- Kč byla žalobci udělena v řízení vedeném pod sp. zn. 2008/260/FOL/ČTV za odvysílání pořadu Události, resp. reportáže s názvem „Armádní letka“ dne 6.1.2008, ve které byla zveřejněna nepravdivá informace, že česká delegace ministerstva životního prostředí letěla na klimatickou konferenci OSN na Bali vládním speciálem. K dotazu soudu, zda proti rozhodnutím o pokutách, která jsou uvedena v listinném důkazu, brojil žalobou, žalobce uvedl, že ohledně těchto rozhodnutí proběhl soudní přezkum, avšak rozhodnutí nebyla soudem zrušena a všechny tyto pokuty byly zaplaceny.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 31 odst. 3 zákona o vysílání je provozovatel vysílání povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.

Podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Podle § 59 odst. 3 zákona o vysílání dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada sankci neuloží.

Podle § 60 odst. 1 písm. b/ zákona o vysílání pokutu ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud neplní povinnosti podle § 31 odst. 2 a 3.

Podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy.

Podle § 61 odst. 3 zákona o vysílání Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, k výši případného finančního prospěchu, a ke stanovisku věcně příslušného samoregulačního orgánu uvedeného v seznamu samoregulačních orgánů, obdrží-li toto stanovisko písemně do 10 pracovních dnů ode dne zahájení řízení o správním deliktu.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud nesdílí názor žalobce, že žalovaná nesprávně vyhodnotila zjištěný skutkový stav a věc nesprávně právně posoudila. Po provedení důkazu obrazově - zvukovým záznamem

předmětné reportáže, prostřednictvím něhož se detailně seznámil s obsahem předmětné reportáže, soud plně přisvědčil závěru žalované, že nosnou informací reportáže rozhodně nebylo upozornit v období masopustu diváky na existenci platného zákazu pořádání veřejných zabijaček, jak tvrdí žalobce. Z reportáže jako celku je naopak zřejmé, že nosnou (klíčovou) informací, kterou tato reportáž divákům přináší, je informace o tom, že nové znění veterinárního zákona („nový veterinární zákon“), které bylo přijato na základě norem Evropské Unie, aktuálně a bezprostředně ohrožuje pořádání veřejných zabijaček a vepřových hodů. Obhajoba žalobce, že nic takového v předmětné reportáži nezaznělo, neobstojí při konfrontaci s projevy moderátora a dalších osob vystupujících v reportáži, na které v napadeném rozhodnutí přiléhavě poukázala žalovaná. Moderátor reportáž zahajuje slovy: „*Gurmáni bijí na poplach. Tradiční česká zabijačka je v ohrožení. Pokutu až 300 tisíc korun může dostat ten, kdo uspořádá vepřové hody mimo svoji domácnost a pozve třeba sousedy. Podle nového veterinárního zákona může prase zabít jeho chovatel doma a maso tam taky musí spotřebovat.*"). V další části reportáž znázorňuje Ladovy ilustrace zabijačky a reportér k tomu uvádí: „Josef Lada často kreslil venkovskou zabijačku, na které hodovali sousedé z vesnice. *Dnes by takový námět kvůli novému veterinárnímu zákonu jen těžko hledal.“* Zemědělec pan Řehounek následně v reportáži charakterizuje venkovskou zabijačku tímto způsobem: „*Byla to i společenská událost, nejenom to, že si připravili vlastně jídlo na celou zimu“* a pokračuje slovy: „ *a pokud to bude tak, jak se dneska rozhodlo v Evropské unii, tak se s tím asi budeme muset rozloučit a naše děti už o tom asi nebudou vědět za chvíli vůbec nic*.“ V reportáži zazní též komentář moderátora: „*Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa pochopení.“* Z výše uvedeného nade vší pochybnost vyplývá, že reportáž diváky informuje nikoliv o již delší dobu existujícím a nadále trvajícím zákazu veřejných zabijaček, ale o tom, že pořádání veřejných zabijaček a vepřových hodů, které je českou tradicí, je nyní ohroženo a hrozí mu zánik v důsledku nového veterinárního zákona.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě přiléhavě poukazuje na to, že předmětná reportáž byla odvysílána na začátku roku a hovoří o úpravě obsažené v ***novém*** *veterinárním zákonu,* přičemž užívá slovních spojení typu „*bít na poplach*“ či „*je v ohrožení*,“ s jejichž pomocí přesvědčuje diváka o alarmující situaci, o problému, který aktuálně vyvstal. Celá reportáž se nese v tomto duchu a o masopustech v ní není sebemenší zmínka. Aktuálnost zvoleného tématu vyplývá též z informace, která zazní z úst zemědělce p. Řehounka: „*.. a pokud to bude tak, jak se* ***dneska*** *rozhodlo v Evropské unii...“* Toto sdělení není žádným hodnotovým soudem. Jedná se o zcela nepravdivou informaci o přijetí aktuálního rozhodnutí orgány Evropské Unie, která je v reportáži bez jakékoliv následné korekce či upřesnění divákům předkládána. K celkovému vyznění reportáže přispívá také sdělení starosty obce Miletín p. Noska v další části reportáže, které jmenovaný zahajuje slovy: „*Někdo vymyslí zákon, že zakáže veřejný zabijačky a tím vlastně znemožní pokračování tradice.*“ I toto prohlášení, ve spojení s informacemi, které již v reportáži zazněly, utvrzuje diváky v přesvědčení, že zákon zakazující veřejné zabijačky je aktuálním problémem, něčím, co zde dříve nebylo a s čím je nutné se vyrovnat, smířit, popř. čemu je nutno čelit, a to například v reportáži avízovaným obcházením zákona.

Informace o „evropské legislativě, která nemá pro tradiční veřejnou zabijačku pochopení“, údaj o „dnešním“ rozhodnutí Evropské Unie či opakované zmínky reportéra o „novém veterinárním zákoně“ ve spojení s dalšími sděleními, které v reportáži zazněly, skutečně mohly působit na národní cítění některých diváků a stranit euroskepticismu, neboť diváci si tyto informace mohli vyložit tak, že jim nyní zákonodárce na základě aktuálního rozhodnutí orgánů Evropské unie bere jejich národní tradici veřejných zabijaček, která byla

do té doby běžná. Nejedná se tedy o pouhé spekulace, jimiž by se žalovaná snažila podsunout předmětné reportáži jiný obsah, než který ve skutečnosti měla.

Porovnáním relevantních ustanovení veterinárního zákona ve znění účinném do 31.12.2011 a od 1.1.2011 žalovaná v napadeném rozhodnutí přesvědčivě prokázala, že zákaz pořádání veřejných zabijaček nebyl do veterinárního zákona vtělen při jeho novelizaci, která nabyla účinnosti od 1.1.2012. Tato novelizace se zákazu veřejných zabijaček, který byl v zákoně zakotven již předtím, vůbec netýkala. Tím žalovaná zároveň prokázala i nepravdivost hlavní (nosné) informace, kterou předmětná reportáž divákům přinesla (viz výše).

Soud vzhledem k výše uvedenému přisvědčil závěru žalované, že v předmětné reportáži byly divákovy předloženy informace o aktuálním dění (spočívajícím v přijetí nového veterinárního zákona, který v návaznosti na rozhodnutí Evropské unie nově zakotvuje zákaz veřejných zabijaček), které byly zcela v rozporu se skutečností. Divák tak dostal zcela nesprávné a nepravdivé informace pro své rozhodování o názoru na dané téma. V žádném případě se nejednalo o pouhé nepřesnosti, jimiž nebyla dotčena pravdivost primárního sdělení, jak nyní tvrdí žalobce. Předmětnou reportáž proto žalovaná právem vyhodnotila jako neobjektivní, a to i s přiléhavým poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2010, č.j. 3 As 6/2010 - 71, ve kterém jmenovaný soud správnost (či přesnost) předkládaných informací, tedy to, zda zpráva odpovídá skutečnosti, označil za rozhodný aspekt pojmu objektivita.

Pro posouzení věci je zcela irelevantní, zda veřejná zabijačka má či nemá i nadále v České republice charakter tradice. Neobjektivitu předmětné reportáže, za kterou byl žalobce napadeným rozhodnutím sankcionován, nespatřuje žalovaná v popírání tradice veřejné zabijačky, ale v odvysílání nepravdivé informace, že pořádání veřejných zabijaček a vepřových hodů je aktuálně a bezprostředně ohroženo novým zněním veterinárního zákona, které bylo přijato na základě norem Evropské Unie. Soud proto pouze na okraj uvádí, že se ztotožňuje i s názorem správního orgánu, že za přetrvávající živou tradici nelze považovat jednání, které je již delší dobu zákonem zakázáno a sankcionováno přísnými pokutami. Opačný názor některých jednotlivců, např. starosty obce Miletín, který takové jednání zvažuje i do budoucna, a to i za cenu vědomého porušování či obcházení zákona, na tom nemůže nic změnit.

Soud shledal neopodstatněnou námitku, v níž žalobce s poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5.8.2009 č.j. 9 Ca 109/2009 – 29 argumentuje tím, že téma předmětné reportáže bylo zcela jednoznačné a jejím účelem nebylo porovnávání navzájem si odporujících stanovisek nebo názorů. To, že téma předmětné reportáže bylo jednoznačné a účelem daném reportáže nebylo porovnávání navzájem si odporujících stanovisek nebo názorů jednotlivých aktérů, kteří v reportáži vystupovali, nikdo nezpochybňuje. V projednávané věci bylo důvodem neobjektivity předmětné reportáže něco zcela jiného, a sice nesprávnost a nepravdivost informací, které v reportáži zazněly. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že v rozsudku ze dne 5.8.2009 č.j. 9 Ca 109/2009 – 29 je nejednoznačnost zvoleného tématu reportáže uváděna pouze jako jeden z možných důvodů neobjektivity pořadu (viz použití slova „zejména“).

Dle náhledu soudu neobstojí ani obhajoba žalobce, že reportér je osobou bez právnického vzdělání, a proto od sdělení, které veřejnosti prezentuje, nelze očekávat úplnou preciznost v používání právních pojmů. Povinnost provozovatele vysílání zajistit, aby ve

zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity vyváženosti (§ 31 odst. 3 zákona o vysílání), platí obecně a zákon neumožňuje, aby se provozovatel vysílání této povinnosti zprostil pouhým poukazem na to, že jeho zaměstnanci nemají náležité vzdělání, které by jim umožnilo posoudit objektivitu (či vyváženost) vysílaného pořadu. Reportér je profesionál ve svém oboru, jímž je předkládání informací veřejnosti a aby dostál zásadě objektivity stanovené zákonem, je jeho povinností opatřit si podstatná fakta a podklady o tématu reportáže a o*věřit si pravdivost a správnost informací* předkládaných divákům, a to i za pomoci svých spolupracovníků. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.5.2008, č.j. 7 As 19/2007 - 56, verifikace patří k elementárním principům práce s informacemi, a to nejen ve sdělovacích prostředcích, a Česká televize by měla, v zájmu zachování objektivity vysílání, ale i v zájmu udržení určité profesionální úrovně své práce, ověřit každou informaci, kterou hodlá zveřejnit.

V souzené věci není žalobci ze strany žalované vytýkáno nesprávné používání právních pojmů, ale to, že diváky v předmětné reportáži v rozporu se skutečností informoval o přijetí nového veterinárního zákona, který aktuálně a bezprostředně ohrožuje pořádání veřejných zabijaček a vepřových hodů. K ověření pravdivosti této informace není zapotřebí právnického vzdělání. Soudu je navíc z úřední činnosti známo, že žalobce zaměstnává i osoby s právnickým vzděláním, na které se osoby zpracovávající předmětnou reportáž mohly obrátit se žádostí o ověření pravdivosti informací ohledně veterinárního zákona, které v reportáži zazněly.

V námitce, že žalovaná v napadeném rozhodnutí předmětné reportáži na jednu stranu vytýká přílišné zjednodušení zvoleného tématu, a v rozporu s tím na jiném místě uvádí, že do tématu reportáže je přidáno něco navíc, takže nejde o zjednodušení, ale naopak o rozšíření, žalobce směšuje dvě rozdílné a navzájem nesouvisející úvahy žalované. Z napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že závěr žalované o přílišném zjednodušení (zobecnění) se vztahuje výlučně k použití pojmu „vepřové hody“, kdy žalovaná dovozuje, že předmětná reportáž právní úpravu obsaženou v „novém veterinárním zákoně“ nesprávně obecně prezentuje jako konec vepřových hodů, aniž by se zmínila o skutečnosti, že v souladu s veterinárním zákonem lze zabijačkové produkty vzniklé na jatkách veřejnosti i nadále nabízet (a tímto způsobem pořádat „vepřové hody“), zatímco úvaha správního orgánu, že se nejedná o zjednodušení, ale o rozšíření, vůbec nesouvisí s pojmem vepřových hodů, ale se zákazem veřejných zabijaček. Právě ve vztahu k tomuto zákazu reportáž přináší, a tím k němu „přidává“ další informace, a sice že se jedná o aktuální problém vzniklý v důsledku novelizace veterinárního zákona, k němuž došlo na základě rozhodnutí Evropské Unie.

To, z jakých důvodů žalovaná považuje zpracování předmětné reportáže vzhledem k jejímu celkovému vyznění za neobjektivní, je z obsáhlého, dostatečně určitého a zcela srozumitelného odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé. Protože se soud s těmito důvody plně ztotožnil, přisvědčil též právnímu posouzení žalované, která odvysílání předmětné reportáže posoudila jako správní delikt podle § 60 odst. 1 písm. b/ zákona o vysílání, jehož skutková podstata spočívá v porušení povinnosti podle § 31 odst. 3 téhož zákona.

Soud shledal nedůvodnou rovněž námitku žalobce, že správní delikt odvysíláním předmětné reportáže nespáchal, protože nebyl naplněn materiální znak správního deliktu, kterým je společenská nebezpečnost. Lze konstatovat, že s touto otázkou se v dostatečném rozsahu vypořádala již žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když dovodila, že společenská nebezpečnost žalobci vytýkaného jednání spočívá v tom, že divák byl předmětnou reportáží uveden v omyl ohledně vývoje právní úpravy dané problematiky a byl

plašen neopodstatněnou zprávou, že momentálně již musí upustit od něčeho, k čemu byl do té doby oprávněn, co dělat mohl a co mu bylo nyní zákonodárcem (jak evropským, tak i národním) zakázáno. S využitím prvků působících na divákovy city (Ladovy obrázky, zmínka o tom, že naše děti budou v důsledku nového veterinárního zákona ošizeny o národní tradici) a alarmujících výroků („G*urmáni bijí na poplach. Tradiční česká zabijačka je v ohrožení.; ...Podle nového veterinárního zákona...; ...Pro tradiční veřejnou zabijačku, ať už ji uspořádali hasiči nebo zahrádkáři, nemá evropská legislativa pochopení* apod.) byly divákovi předloženy informace o aktuálním dění a krocích Evropské unie, které byly v rozporu se skutečností. Jak již bylo soudem konstatováno shora, informace, které v reportáži zazněly, mohly skutečně působit na národní cítění některých diváků a stranit euroskepticismu, neboť diváci si tyto informace mohli vyložit tak, že jim nyní zákonodárce na základě aktuálního rozhodnutí orgánů Evropské unie bere jejich národní tradici veřejných zabijaček, která byla do té doby běžná. Divákům tak byly odvysíláním předmětné reportáže poskytnuty nepravdivé informace, které byly způsobilé uvést je v omyl a mohly ovlivnit jejich názor na danou problematiku. Soud má ve shodě s názorem žalované za to, že reportáž, která divákům výše popsaným způsobem předkládá nepravdivé údaje, je pro společnost jednoznačně nebezpečná, neboť je, a to i vzhledem k jejímu odvysílání v rámci hlavního zpravodajského pořadu žalobce, způsobilá ovlivnit veřejné mínění a názory nejen jedinců, ale i celé společnosti.

Neopodstatněná je též žalobní námitka, že výše pokuty, která byla žalobci udělena, je nepřiměřená, protože žalovaná v rozporu s § 61 odst. 3 zákona o vysílání nepřihlédla dostatečně k závažnosti věci a nedodržela zásadu materiální rovnosti zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Skutečnost, že pokuta uložená žalobci v projednávané věci je vyšší než pokuty, které mu dosud byly žalovanou za porušení povinnosti stanovené v § 31 odst. 3 zákona o vysílání uloženy, sama o sobě neprokazuje, že žalovaná při rozhodování v dané věci nezohlednila hledisko závažnosti či výše zmíněnou zásadu materiální rovnosti. Zákon o vysílání, správní řád ani jiný obecně závazný právní předpis žalované neukládá, aby se při stanovení výše pokuty zabývala srovnáváním jednotlivých znaků, jimiž se právě projednávaný případ liší či shoduje s případy, které již projednávala v minulosti. Žádný právní předpis též žalované nezakazuje uložit sankcionovanému subjektu vyšší pokutu, než která mu byla dosud uložena. Povinností správního orgánu je vypořádat se náležitě s jednotlivými kritérii, která jsou dle zákona rozhodná pro stanovení výše pokuty. Kritéria, ke kterým žalovaná přihlíží při ukládání pokut za porušení povinnosti podle zákona o vysílání a na jejichž základě stanoví výši pokuty v konkrétní věci, jsou zakotvena v § 61 odst. 2 a odst. 3 zákona o vysílání. Všemi těmito kritérii se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně zabývala. Úvahy, jimiž se při vypořádání jednotlivých hledisek rozhodných pro výši pokuty řídila, jsou logické, přesvědčivě zdůvodněné a žalobce je v žalobě žádným relevantním argumentem nezpochybnil.

Aby mohl soud vejít na námitku porušení zásady materiální rovnosti zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, musel by žalobce prokázat, že projednávaná věc je natolik podobná případům, za které již byl žalovanou v minulosti sankcionován, že nelze akceptovat jakékoliv navýšení pokuty oproti předchozím případům. Takovou shodu, na jejímž základě by bylo lze dospět nejen k závěru o shodné závažnosti porovnávaných skutků, ale i ke shodě, pokud jde o posouzení ostatních hledisek, která jsou dle zákona rozhodná pro stanovení výše pokuty, však žalobce v řízení neprokázal a ani se o to nepokusil. Jím zmíněné případy (reportáž o používání armádní letky ústavními činiteli, reportáž o poslanci Dimitrovi) jsou evidentně skutkově odlišné od projednávané věci, což je zřejmé již z toho, že nepravdivé informace, které v nich byly odvysílány, se nijak netýkaly činnosti zákonodárce a rozhodování Evropské

Unie, jako tomu bylo v projednávané věci. Tvrzení žalobce, že v předchozích reportážích zazněly zcela nepravdivé informace, zatímco v souzené věci zůstala podstata informace (o zákazu veřejných zabijaček) zachována a jednalo se o pouhé nepřesnosti, které neměly na pravdivost nosného tvrzení větší vliv, soud odmítl jako neopodstatněné. Jak již bylo konstatováno shora, i v nyní projednávané věci byly odvysíláním předmětné reportáže divákům poskytnuty zcela nepravdivé informace, které byly způsobilé uvést je v omyl.

Soud k tomu dodává, že rozdíl ve výši 50.000,- Kč mezi pokutou, která byla žalobci uložena v projednávané věci a pokutou za odvysílání reportáže o používání armádní letky ústavními činiteli nepovažuje za natolik zásadní, aby z něj bylo možno usuzovat na porušení zásady materiální rovnosti zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu.

To, že žalovaná při stanovení výše pokuty zohlednila skutečnost, že se žalobce pokusil napravit negativní dopady předmětné reportáže následným odvysíláním nové reportáže s názvem „Propad domácích zabijaček“, která zpracovávala obdobné téma, je patrno z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná v rámci úvah o stanovení výše pokuty výslovně uvedla, že tuto skutečnost hodnotila ve prospěch žalobce a že právě na základě této skutečnosti přistoupila k uložení pokuty při dolní hranici zákonného rozmezí, ačkoliv ostatní kritéria mající vliv na výši sankce hovořila v neprospěch žalobce.

Soud nevešel ani na žalobní námitky týkající se porušení § 59 odst. 1 zákona o vysílání, neboť nesouhlasí s tvrzením žalobce, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl ve smyslu citovaného ustanovení žalovanou upozorněn na protiprávnost jednání, které by se v podstatných rysech shodovalo s tím, za které byl v projednávané věci sankcionován. Soud vychází ze závěru usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 26/2010-101 ze dne 3.4.2012, podle kterého „*předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů o vysílání je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout*.“ Ve shodě s názorem žalovaného má soud za to, že jednání, za které byla žalobci uložena pokuta v projednávané věci, vykazuje v podstatných rysech shodné znaky jako jednání, jehož se týkalo upozornění žalované ze dne 5.4.2011 vydané pod sp.zn./Ident.:2010/661/vos/ČTV v souvislosti s odvysíláním reportáže „Nefunkční protipovodňová ochrana.“ Přestože toto předchozí upozornění na porušení zákona hovořilo o určitém zjednodušení problému, k němuž v dané reportáži došlo, žalobce jím byl upozorněn na to, že zákonem stanovenou zásadu objektivity porušuje vysílání nepravdivých a nepřesných informací, které mají za následek zkreslené vyznění reportáže. To, zda je konkrétní reportáž nepravdivá či nepřesná proto, že příslušné téma příliš zobecňuje či nikoliv, nepovažuje soud z hlediska typové shodnosti porovnávaných jednání za podstatné. Za shodný podstatný rys ve smyslu shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu naopak považuje to, že napadené rozhodnutí se upíná k jednání spočívajícímu v odvysílání reportáže, která porušuje zásadu objektivity tím, že obsahuje nepravdivé a nepřesné informace (o aktuálním zákazu veřejných zabijaček v důsledku novelizace veterinárního zákona, provedené na základě rozhodnutí Evropské unie), které zkreslily celé její vyznění a uvedly diváky v omyl. Stejně tomu bylo i v případě, k němuž se vztahovalo předchozí upozornění žalované na porušení zákona ze dne 5.4.2011 (informace o tom, že zablokování stavby protipovodňové ochrany a uvedení obyvatel v nebezpečí dopadu povodní způsobili ekologové).

Za předchozí upozornění na porušení zákona v materiálním smyslu, kterým byla splněna podmínka pro uložení sankce žalobci v projednávané věci, lze však považovat i předchozí rozhodnutí žalované ze dne 3.6.2008 sp.zn. 2OO8/26O/FOL/ČTV, č.j. fol/4793/08. Také tímto rozhodnutím, kterým byla žalobci uložena pokuta za porušení zásady objektivity, k němuž došlo odvysíláním reportáže o používání armádní letky ústavními činiteli, byl totiž žalobce ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání upozorněn na to, že odvysílání nepravdivých informací je porušením zásady objektivity a po jeho vydání si musel být vědom toho, že mu hrozí sankce, pokud by se obdobného jednání v budoucnu znovu dopustil. Jak v nyní projednávané věci, tak i v případě předchozího skutku, za který byl žalobce postižen rozhodnutím žalované ze dne 3.6.2008 sp.zn. 2OO8/26O/FOL/ČTV, č.j. fol/4793/08, se jednalo o stejný zpravodajský pořad (Události); shodný podstatný rys obou jednání spočívá v porušení zásady objektivity odvysíláním pořadu, který obsahoval zcela nepravdivé informace (v předchozím případě informace o tom, že česká delegace letěla na klimatickou konferenci vládním speciálem, v projednávané věci informace o tom, že zákaz veřejných zabijaček je zcela novou záležitostí související s novelizací veterinárního zákona, k níž došlo na základě rozhodnutí Evropské unie).

Se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2012 č.j. 8 As 18/2011-83, jichž se žalobce v podané žalobě dovolává, se Městský soud v Praze neztotožňuje. Má za to, že tyto závěry jdou nad rámec závěrů, které vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3.4.2012 č.j. 6 As 26/2010 – 101, a ve svém důsledku jsou se závěry rozšířeného senátu v rozporu. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu *„Rada první „prosté“ porušení zákona o vysílání určité povahy nesankcionuje, nýbrž na ně provozovatele upozorní a vyzve jej k nápravě (podle povahy věci mu pak případně podle § 59 odst. 2 zákona o vysílání stanoví lhůtu k nápravě, zejména v případech trvajících protiprávních stavů, jejichž faktické odstranění vyžaduje určitý čas).* ***Teprve opakuje-li se závadné jednání (tj. dopustí-li se provozovatel jednání vykazujícího v podstatných rysech obdobné znaky jako to, na jehož závadnost byl upozorněn), je na místě přistoupit k uložení sankce****.“* Jinými slovy totéž konstatoval rozšířený senát ve shrnutí svého rozhodnutí (bod 46), kde uvedl, že „*Předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů o vysílání je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání.* ***Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout.“***

Výklad zastávaný osmým senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30.5.2012 č.j. 8 As 18/2011-83, podle něhož není možné uložit provozovateli vysílání pokutu za „premiérové“ odvysílání neobjektivní reportáže ve zpravodajském pořadu, ale pouze za odvysílání případné reprízy totožné reportáže (samozřejmě bylo-li ve vztahu k premiérovému odvysílání pořadu vydáno upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání), je dle náhledu Městského soudu v Praze nejen v rozporu s výše citovanými závěry rozšířeného senátu, ale též v rozporu se smyslem a účelem zákona, neboť ve svém důsledku by znamenal naprosté popření zákonem stanovené pravomoci žalované dozírat nad dodržováním zásady objektivity zpravodajských pořadů provozovateli vysílání a trestat její porušení. Při vědomí toho, že reportáže ve zpravodajských pořadech ve valné většině případů nebývají reprízovány, by vydávání samotných upozornění na porušení zákona podle § 59 odst. 1 zákona bez možnosti daný subjekt na jejich základě v budoucnu sankcionovat za typově obdobné jednání postrádalo jakýkoliv smysl. Reálný postih provozovatelů vysílání za protiprávní jednání spočívající v porušení zásady objektivity by tak byl zcela znemožněn.

Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze provozovatele vysílání sankcionovat, dopustil-li se opětovně jednání, které v podstatných rysech vykazuje obdobné znaky jako jednání, na jehož závadnost (protiprávnost) byl již v minulosti žalovanou podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání upozorněn. Podmínkou postihu tedy není naprostá shodnost obou jednání provozovatele vysílání, tj. jednání, k němuž se vztahuje dříve vydané upozornění a nově posuzovaného jednání, jak ve vztahu ke zpravodajským pořadům v rozsudku ze dne 30.5.2012 č.j. 8 As 18/2011-83 dovodil osmý senát Nejvyššího správního soudu. I ve vztahu k tomuto typu pořadů pro uložení sankce postačuje, jsou-li obě jednání v podstatných rysech obdobná. Jak již bylo uvedeno shora, v projednávané věci byla tato podmínka splněna.

Soud na tomto místě poukazuje na skutečnost, že také další rozhodnutí, která byla Nejvyšším správním soudem přijata po vydání usnesení rozšířeného senátu ze dne 3.4.2012 č.j. 6 As 26/2010 – 101, netrvají na absolutní totožnosti jednání, k němuž se upíná předchozí upozornění na porušení zákona podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání a nově posuzovaného jednání provozovatele vysílání, ale požadují „toliko“ to, aby obě tato jednání byla v podstatných rysech obdobná. Tak tomu bylo i v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2012 č.j. 6 As 26/2010 – 123, vydaného přímo v návaznosti na rozhodnutí rozšířeného senátu. Z odůvodnění tohoto rozsudku je patrno, že v upozornění na porušení povinnosti podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání byl označen jako neoddělená reklama spot propagující výrobek URGO HI-TECH: ruky s řeznou ránou se dotýká ruka kostlivce a rána mizí. V levém horním rohu je nápis URGO HI-TECH a pod ním slova „hojivé náplasti“. V pravém dolním rohu je vyobrazeno balení výrobku. Zvukový doprovod zní: „Příjemné chvíle při sledování pořadu vám přeje URGO, výrobce náplastí na řezné rány. URGO HI-TECH – hojivé náplasti!“, zatímco v nově posuzované věci byl provozovatel vysílání sankcionován za spot propagující produkt Classic Idea! Multivita od Ramy, který je neoddělenou reklamou. V tomto spotu Žena připravuje v kuchyni svačinu pro své děti – maže pečivo produktem Classic Idea! Multivita od Ramy. Na pracovní ploše kuchyňské linky je rozloženo množství čerstvé zeleniny a dalších ingrediencí. V dalším záběru žena předává dózy s připravenou svačinou svým dětem. Dále následuje animace – dva kusy pečiva, mezi nimiž se nachází v několika vrstvách zelenina, sýr, šunka a produkt Classic Idea! Multivita, přičemž celý obrázek dokreslují písmena A, E a D, představující vitamíny obsažené v tomto produktu, a dále nápis „esenciální mastné kyseliny“. Poslední scéna vyobrazuje tři různá balení produktu Classic Idea! Multivita(oranžové, modré a žluté), pod nimiž je uvedeno „Rama sponzor pořadu“. Přestože oba výše popsané spoty evidentně nebyly skutkově totožné, Nejvyšší správní soud konstatoval, že oba *vykazují v podstatných rysech stejné znaky* typicky naplňující kritérium reklamy a na základě toho dospěl k závěru, že podmínka pro udělení sankce spočívající v dostatečném předchozím upozornění tak, jak je tato povinnost stanovena zákonem a interpretována výše citovaným usnesením rozšířeného senátu, byla v posuzovaném případě naplněna.

Jako další příklad lze zmínit rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2012 č.j. 6 As 3/2011 – 119, z jehož odůvodnění vyplývá, že předchozí upozornění žalované na porušení zákona poukazovala jednak na záběry na nahého chlapce v komoře (kauza týraných chlapců z Kuřimi) a dále na věc vedenou pod sp. zn. 2008/289-297/FOL/FTV, kde bylo hazardování s vlastním zdravím a životem vydáváno za zajímavý a pozoruhodný způsob zábavy, zatímco v nově posuzovaném případě žalovaná posuzovala pořad, v němž byly zobrazeny osoby vystavené těžkému, zejména tělesnému, utrpení, a měla za to, že nejen tyto obrazové výjevy, ale i doprovodné komentáře, snižují lidskou důstojnost a mohou mít vliv na psychický vývoj dětí a mladistvých (jezdec padá z býka a je jím smýkán a okopáván, záběry

ze sportovního žákovského utkání, které obsahují údery do obličeje a kopance do ležících lidí, záběry z motocyklového závodu, během kterého závodníci narážejí do bezmocně ležícího havarovaného jezdce, náraz kaskadéra na motocyklu do valníku). Nejvyšší správní soud shledal, že nově posuzované jednání skutečně *vykazuje v podstatných rysech* znaky jednání, na jehož závadnost již byla stěžovatelka v minulosti upozorněna ve shora specifikovaných řízeních. Výslovně přitom konstatoval, že „*přestože obě jednání nejsou ve všech skutkových aspektech totožná, je v daném případě naplněn požadavek rozšířeného senátu na to, aby se ve svém celkovém vyznění a působení na diváka jednalo o jednání velmi podobná*.“

Lze tak shrnout, že beztrestné může být pouze první porušení zákona, jehož se provozovatel vysílání dopustil a ve vztahu k němuž dosud nebylo žalovanou vydáno předchozí upozornění na porušení zákona podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, nikoliv však další jednání téhož provozovatele vysílání, které *v* podstatných rysech vykazuje obdobné znaky jako to, na jehož závadnost byl již dříve upozorněn. V případě, že se provozovatel vysílání po předchozím upozornění na porušení zákona opětovně dopustí typově obdobného jednání, nelze hovořit o jednorázovém porušení povinnosti, které by bylo beztrestné.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné náklady v řízení nevznikly.

Součástí žaloby učinil žalobce též návrh na rozhodnutí soudu o upuštění od uložené pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž ale v daném případě nedošlo. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výši žalobci ukládané pokuty náležitě zdůvodnila a s jejími úvahami ohledně jednotlivých kritérií, která jsou pro stanovení výše pokuty rozhodná, se soud ztotožnil. Pokutu, jejíž výše dosahuje toliko 10 % maximální možné sazby, soud nepovažuje za nepřiměřenou, tím méně *za zjevně nepřiměřenou,* a proto návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu nevyhověl.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 5. prosince 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.